

Âkillerin çilesi

İlker Demir 17.05.2013

Türkiye’de siyaset Batı’ya özentiyi bıraktı, epeydir Ortadoğu tarzı.

Kürt sorunu yukarıdan çözülüyor, aşağıdakiler sunulanı kabulleniyor; Suriyeli göçmenlerin yoğun olduğu Reyhanlı’da bombalar patlıyor, onlarca insan ölüyor, yaralanıyor, şehir tarumar oluyor, medyaya yasak konuyor, merkez medya, verilen bilgiyle yetiniyor.

Ortadoğu, siyasetin merkezine öyle oturuyor ki, işçi grevleri, emekçi hakları kem küm, gündeme bile giremiyor.

Varsa yoksa Kürt sorunu, Suriye.

Suriye’ye önerilen çözüm sorun üretiyor, başka analiz gerekiyor, ama 90 yıllık Kürt sorunu artık ivedi çözüm bekliyor.

Çizilen yol haritası doğrultusunda Kürt gerillalar guruplar hâlinde Irak Kürdistan’ına çıkıyor.

Gerillalar bunu istedikleri her zaman zaten yapıyor, ama bu kez tecrübeli gazeteci Hasan Cemal de, uluslararası medya da sınırdan çıkışları haber yapıyor.

Geldikleri yer de, çıktıkları yer de gerillaların köklerinin asırlardır doğup büyüdüğü yaşadığı yerler, ulusal devletler hapishanesindeki duvarlar, geçişe resmen pasaportsuz izin vermiyor, ama nedense gerillalara kimse pasaport sormuyor.

Bu durum, doğal hayata aykırı çarpık dünya düzeninin Ortadoğu resmiyetinin öznel bir tutumu.

Buralarda haklar, özgürlükler, hukuk değil, bilek gücünde keyfiyet yaşanıyor.

İçeride de, derin acılarla o yaşanıyor.

Gerillalar çıkıyor, KCK tutukluları içeride.

Gerillalar çıkıyor, korucular hâlâ görevde.

Gerillalar çıkıyor, anadilde eğitimle ilgili bir hazırlık görünmüyor.

Silahların susmasının devamlılığının teminatı olan demokratik adımlar atılmıyor, 12 Eylül artığı Siyasi Partiler Yasası, seçim barajı gibi ayrıkotları temizlenmiyor.

Hükümet yukarıdan çalışıyor; karda yürüyör izini belli etmiyor.

Aşağıda kimse bir şey bilmiyor; sadece sunulanla yetiniyor.

Halk barış sürecine katılmıyor.

Yukarıdan atamayla halka gönderilen Âkil İnsanlar sorunlara arabuluculuk yapamıyor.

Zaten halkla buluşma toplantılarına da, halkın politikleşmiş parti üyesi bireyleri görevle geliyor.

Âkiller devlet atamasıyla görevli; ellerinden geleni bihakkın yapıyor, ama seçilen yol yöntem sorunu halkla buluşturamıyor.

Çünkü Âkiller, konularında uzmanlaşmış, ama politik sorun çözümü uzmanlık alanları değil, dolayısıyla emir gereği olmasa da, hükümetin çizdiği yoldan çıkamıyor, kendileri bir yol çizemiyor.

Oysa Âkillerin yapması gereken; hak, özgürlük, azınlık, halk, milliyet nedir; azınlıkların, halkların ve milliyetlerin ne hakları vardır vb. sorularının yanıtını kavramsal olarak vermek ve Kürtler, Çerkesler ve diğerleriyle somutlayarak tavsiyede bulunmak...

Toplantılarda örgütlü guruplar protesto şımarıklığı estiriyor; düğünlerde bahşiş koparmak için gelin arabasının önünü bayrakla kesenmahalle yeniyetmelerinin yaptığı yapılıyor, barış sürecinin anlatımı hamasete kurban ediliyor.

En enternasyonalistinin bile içindeki milliyetçilik ve asra varan çözümsüzlükteki payı, milli sembollere bağımsızlık ve özgürlükdiyerek, self determinasyondan bahsedemeyip, "bölücülüğe" sert tavır alırken belirgin bir biçimde açığa çıkıyor.

Oysa bu bir burjuva demokratik çözüm.

Bu çözümden kimse demokratik bir halk cumhuriyeti beklemiyor.

Bu çözümle devlet yeniden yapılıyor.

Yoksul halk çocuklarının ölmemesi az buz bir şey değil, ama yapılanlar asıl egemen sermaye devletinin bekasına yarıyor.

Hükümet, Kürt haklarını teslim etmek için, İstiklal Marşı okutup bayrak sallatan birilerinin elinden hamaset silahını mı alır, ne eder, onun sorunu, zira bu, devletin iç çözümü oluyor.

Böylesine bir devlet çözümüne ve böylesine bir devletin bekası için faydalı bir uzlaşmaya koyu devletçiler neden itiraz eder anlaşılmıyor.

CHP, MHP başta olmak üzere devlet milletçileri, parametrelerin değiştiğini devletin ömrünün uzamasının bu tür haklı özneleri tanımak ve haklarını teslim etmekten geçtiğini nasıl bilmiyor!

Bunlar bilmiyor, ama kavramlarla değil, diğerinin yanışıyla doğru olduğunu sanan sol olsalar da, hiç olmazsa klasik devlet tanımından bunları bilmesi gerekiyor.

Maalesef bilmiyor.

E, dolayısıyla onlar da devletin varyantlarında, ya CHP ya AK Parti ya da yörüngesinde geziniyor.

Dolayısıyla, Âkil İnsanların hiç suçu yok!

O hâlde, hükümetin bu değerli insanlara doğru bir yol çizmesi ya da bu denli yıpratmaması gerekiyor.

Zira Âkiler çözsün derken halklar geriliyor, çözüm zorlaşıyor.

Demek ki sadece yukarı yetmiyor.

Tamam, Batı'ya özentî bırakıldı da, haksız ve ilkesizlik, otoriter sistem ve diktatör üretiyor, demokratik çözüm üretmiyor.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçki içerken dua edilir mi

İlker Demir 29.05.2013

Şu soruya sık rastlanır:

Dua edilirken içki (alkol) içilir mi?

Cevap, "hiç yakışık alır mı" anlamında numaralı bir bakış olabilir.

Ve devamında sorunun başka bir varyantı:

İçki içilirken dua edilir mi?

Tabii ki, evet.

Dua kimeyse kabulü de ona ait, ama duanın fazlası ve zararı olmaz.

Kabulün sunumudur soru farkı.

Peki, icra makamının alkol düzenleme ifası kabulün hangi varyantı?

Türkiye'de hükümet de muhalefet de aynı kültür, aynı zihniyet; onlardan iyisini bilen yok, tam devlet; tam bildik, tanıdık TC gibiler.

Mübarek yürütme, moda türküler gibi torba kanun çıkarmakta, adeta "koy çuvala, salla salla vur topluma" demekte.

Kanunu çıkarmadan önce topluma, sivil toplum örgütlerine soru sormak, meslek örgütlerinden bilgi almak hükümetin demokrasi kitabında yazmamakta.

Nasıl, ne çıkarırsa, toplum onu kabullenir, mırın kırın eden olursa, ana ve yavru muhalefet de yanlış bir yerlerden tutar ve o tutarsızlık eleştirilirken "Üsküdar"ı geçerler".

"Kel başa şimşir tarak."

Hükümet düzenlemeyi yapsın da, acil bekleyen onca insanlık ve demokrasi karası yasaları da değiştirsin, barışın yollarını hak ve özgürlükleri yasalaştırarak temizlesin ya da, neden alkol "düzenleme"si öncelikli sorusuna makul bir cevap versin.

Al birini vur ötekine.

Özellikle ana muhalefetin ana kesimi bodoslama "**şeriatın ayak sesleri**" ve "**yaşamıma dokunma**" sloganları atmakta.

Haliyle böyle muhalefete böyle bir hükümet layık olmakta.

Çünkü dersine hiç çalışmayan muhalif çevreler, ilk gün, tam da süper marketlerin kapandığı saatten sonra, 22:00 ile 06:00 arasında satış yasağını, Avrupa'nın hiçbir ülkesinde görülmeyen sınırlama diye süper marketlere karşı bakkalların kırmızı bayrağını sallarken ikinci gün hemen tüm Avrupa'da benzer sınırlamalar yayınlandıkça kriter/sizlik açıkta, notlarda sıfır, aynı sınıfta kartlaşmakta.

Sağlık sorunu dünyanın her yerinde benzer çözülür.

Sağlık sorunu oylanmaz; hastaya oy çokluğuyla serum, ilaç verilmez.

Sağlık sorununa önlem, imkânın varsa, istatistik rakamlarla alınmaz.

Sağlık konusunda önlem, sorun başladıktan sonra değil, "kına yakma"dan alınır.

Bu bağlamlarda alkol düzenlemesi yapmak mümkündür, doğrudur.

AK Parti'nin düzenlemesi de, adı üstünde AK Parti'nin düzenlemesidir.

Yani çağdaş, halkçı ve bireyi esas alan bir düzenlemeye göre eksikleri olacağı açıktır.

Tabii ki, halkın sağlığı parasız karşılanmalıdır demeyecektir.

Çünkü AK Parti halkın değil, hastane ve ilaç fabrikası sahiplerinin partisidir, demokrat ve sol bir parti değildir.

Dolayısıyla AK Parti'nin yasayı sunuşu da, çıkarışı da doğasına uygundur, antidemokratiktir.

AK Parti diğer sorunlarda olduğu gibi bu sorunda da toplumu bir işletme olarak görmekte, istediği yere, istediği şeyi yapacak, her konuyu kendi düşünecek, karar verecek, atayacak; en doğru bilen onlar ve ilelebet onlar olacak, ama ille de Başbakan.

Normal çünkü AK Parti de, Başbakan da, 90 yıllık Cumhuriyet ve 12 eylöl rejiminin ürünü.

Söz gelimi, **“1 Mayıs kutlaması Kazlıçeşme’de yapılacaak, yap!”** dedikleri gibi yakında **“alkol mahallesi kuruyoruz, orada içilececek, iç!”** diyebilirler.

Emir kipi olduktan sonra elbisenin haki renkte olmasının önemi yoktur.

Oysa hükümetler, kimin neyi nerede kutlayacağına, kimin nerede meyhane açacağına, nerede içeceğine, içmeyeceğine, kaç çocuk doğuracağına, doğurup doğurmayacağına vb. evrensel normlar dışında karışamaz!

İnsan hakları örgütleri ve hukukçuların yasanın bireysel haklarla ilgili sakıncalı ifadelere dikkat çekip hükümeti uyarak bazı doğru önlemler içinde bireysel hakların gaspına izin vermemesi gerekmektedir.

Hükümet alkolle dua etmemelidir; toplumu koruyacağım derken bireysel hakları çiğnememelidir.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gezi Parkı direnişi bir demokrasi dersi

İlker Demir 06.06.2013

Allah müstehakınızı versin e mi! Ne diye AK Parti böyle, Erdoğan şöyle diye şikâyet edersiniz bilinmez. Kim değişti! Nedir bu lüzumsuz şikâyet, dırlanma! Değişimleri nicelik bakımından olabilir ama nitelik olarak hep böyleydiler.

Bugüne değin hangi kanun, hangi tasarı çıkmadan önce tartışmaya açıldı, belli odakları kontrol altına almak isteği dışında!

Çok uzağa gerek yok, şu yürümekte olan, yaşamsal sonuçları dışında yürüyüp yürümediği dahi belli olmayan Kürt barışında da durum aynı değil mi? O tepeden dil, kibir, süreçte de hâkim değil mi? Bay özne, Kürtlerin bir taraf ve o tarafla bir mutabakata varmak zorunda olduğu bir tutum içinde mi? Hayır. Süreç, sürece vesile olmasının dışında, AK Parti’nin sorumsuzluğu, Kürt hareketinin sorumluluğuyla istim üstünde yürümekte. Ne seçilmiş yöneticiler dışarı çıkarıldı, ne seçim barajı indirildi, ne tekçi ve otoriter Siyasi Partiler Yasası, ne tutuklama tuzağı Terörle Mücadele Kanunu değiştirildi. Daha bombalarla parçalanan 34 Kürt’ün ölümünün, taş attı diye hapsedilen Kürt çocukların işkencesinin hesabı verilmedi. Ayrı millet, din, mezhep olmanın hakları evrensel olarak tanımlıdır, haklar yaşanmazsa gasptır diyen devletten kimse yok ortalıkta. Yetkililer, konu devletin ömrünü uzatacak bir muhtevada olmasa, yüzde elli delisi bir hükümranlığın sarhoşluğuyla her an “bozarım ha” narasını bile atabilir sinyali vermekte. Bu iki dudak arasının keyfine kalmış ve böyle yutkunarak varılacak çözüm, değil mi yeni sorunlara gebe?

Bu böyle de, birkaç gün önce çıkan alkol düzenlemesi farklı mı? Düzenlemeyi kime sordu? Böyle bir kanun için meslek örgütlerinden, uzmanlardan görüş mü aldı? Kamuoyunda mı tartışıldı? Hayır.

AK Parti ve Başbakan'ın bildiği bildik, çaldığı zurna, gücün varsa uyma.

Tamam belli, onun kültürü, dili şiddet de, onlardan beklenti içinde olanlar bildiklerini neden uygulamaz veya artık yanıldık demez?

AK Parti dindar olduğunu saklayarak mı geldi!

Başbakan kimsenin yediğine içtiğine karışmadık dedi, ama aynı konuşmada piknikte birasıyla çocuğunu sallayan babaya yasak koymak da istedi. Denebilir ki, bu ne tutarsızlık! Ve fakat yine de ona tutarsız denemez, çünkü onun kişisel tutamağı, tutanağı, tutarlılığı dinen. Alkole karşı çıkarken dinen yasak olmasını muteber alması da bu yüzden.

Hukuku mu kriter alacaktı!

Diyanet devlet kurumu değil mi? Laik devletin din kurumu olur mu? Koca devletin din kurumu olursa, izninizle Başbakan'ın da dinen muteberi olur.

Hadi oradan, gidin siz, "kendim ettim kendim buldum" şarkısını ığırın.

Ama siz bakmayın onun dinî sslerine, o kişisel; Başbakan küresel sermaye dışında kuş tanımaz.

Bilirse, küresel bilir, danışırsa küresele danışır.

Bunun dışındaki her şey boşuna yaygara!

Suriye politikası da öyle. nce canciğer kuzu sarması, sonra düşman. Neden kuzu, neden düşman sadece kendisi bilir. Bakmayın halka anlattığı gerekçe ile kendi egemenliği altına uyguladığı zıtlığa; Mısır halkına da aynı şeyi söyledi ya.

Kıbrıs'ta neden farklı olsun! Ordunun tavrına göre gelgitler ve sonunda devletin fotoğrafında başkşe.

Onlar ta baştan beri devletin öz evladıydı da siz onlara üvey evlat muamelesi çektiniz; garibanı kahraman, partisini çoğunluk yaptınız.

Ey modernistler bu başbakana en başta siz mstahaksınız.

Gezi direnişi, Gezi Parkı! Halk sanki copu ilk kez Gezi'de tattı! Gaz sanki Gezi olmasa günlük eylem "dopingi" değildi! Daha kaç gün oldu adeta sokağa çıkma yasağı ilan edilen, gazlarla, coplarla "kutlanan" 1 Mayıs 2013 geçeli! Kadınlar gününde yenen cop, gaz, yerlerde sürüklenen kadınlar, analar, bacılar. Bir kötü adam kakhahası atmadıkları kaldı Alevilerin gözünün içine baka baka 3. köprüye Yavuz ismi verirlerken; köprünün doğa tahribatının unutturulması da caba. Trbani için mağdur olan dindar kadınlara uygulanan Diyanet zihniyeti, dini yedeğe alma, yani bir devlet zulmü değil miydi!

Ya Kürtler! Senede birkaç önemli günde değil, yıllardır, her gün yenen cop, gaz, hapis, işkence, ölümü meçhullerin faili bu devlet değil mi!

AK Parti aynı parti, Başbakan aynı başbakan.

Devlet aynı devlet.

Şiddetin ve zulmün eli bugün onlar.

Onlar değişmedi. Siz öyle sandınız. Kiminiz irtica dedi, kiminiz muhafazakâr demokrat. Hepiniz yanıldınız. Onlar ticaret burjuvazisiyle çıktıkları yolda artık egemen güçlerin devleti. Din onların sosu, süsü. Kitaplarında birey yok, işadami, amir, eleman, kul, mürit var. Kitaplarında halkın doğrudan, bir özne olarak katılımı yok, topluluk olarak katılımı var. O yüzden bir dönemeç değil bu direniş.

Aylar önce Taksim Platformu adıyla kişi başına düşen yeşil miktarını evrensel ölçülerle savunan bir sivil hareketin başlattığı bu haklı sivil çaba, onlara pek bir şey ifade etmez, içinde akçe olmayan öneriler kesmez. Onlar için Gezi Direnişi içinde AK Parti'ye oy verenlerden gizli irtica diyenlere kadar çok renkli olması da havacıya. Ortak hat, yaşamıma, yaşam alanıma, söz hakkıma, irademe karışma, adaletsizlik yapma, tutumunuz sivil olsun diyen bir vicdan da ne ki onlara, iki dudak arası karar vermişse yeşili yutmaya.

Kapitalizmin kanununu yeniden mi yazacaklar!

Gezi direnişi kapitalizme karşı bir muhalefet dersi, alana.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gezi Parkı için referandum olamaz!

İlker Demir 14.06.2013

ABD Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi Sözcüsü **Caitlin Hayden** demiş ki, **"Kaygılıyız."** Devamı da var, **"Barışçı protestoları ve toplanma özgürlüğünü desteklemeye devam ediyoruz."** Ayrıca medya haberse, vermezlik edemez dememiş, ama medyanız bağımsız olmalı, yetkililer özgürlüklerin yanında olmalı demiş.

ABD açıklama yapar da **Birleşmiş Milletler Teşkilatı** susar mı! BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon adına sözcü **Martin Nesirky**, Gezi İsyanı için ifade ve toplanma özgürlüğüne saygı demiş.

Amnesty International daha Gezi İsyanı'nın ilk günlerinde gezegenin duyarlılarına acil destek çağrısında bulunmuştu.

ABD bile destek ve uyarı yaptıktan sonra gezegenin her tarafından benzer açıklamalar devam eder artık.

ABD uygulamaları dünya pratiğiyle çevre ve canlı katili, ikiyüzlü, ama bu söylemi doğru ve doğru evrenseldir. ABD bile söylese, doğruya doğru demek gerekir. Kim olduğu söylenen doğruyu belirlememelidir.

Nitekim Sayın Cumhurbaşkanı demokrasi sadece sandık demek değildir diyerek bilinen bir doğruyu tekrarladı; Başbakan da kendisine çevrecinin daniskasıym dedi. Ama Sayın Gül, önüne gelen alkol düzenlemesini

kamuoyunun endişelerini gözetmeden onayladı; Başbakan iktidara geldiği ilk günden beri anti çevreci.

Çevreci olmak, doğaya, yeşile sadece güzellikle yapmak değildir, nasıl sağlıkçı olmak sağlığa dikkat çekmekle olmuyorsa. Çevreci, ekolojist, doğa, börtü böcek, tüm canlıların bugününü ve geleceğini düşünmek zorunda.

Özetle bugünlerde nasıl çevreci olunur?

Tabii önce Gezi’de direnişçi olarak, ama yetmez, temel kriterleri de bilmek gerekir. **Beyoğlu’nda nüfus yoğunluğu nedir? Metrekareye kaç insan düşmektedir? Kişi başına düşen sosyal donatı, yeşil alan miktarı ne kadardır?**

Bu soruların cevabını bilen yetkili biri var mı? Bilen yetkili, Beyoğlu gibi kişi başına düşen ortalama yeşil, standartlardan çok azsa, değil avm, Topçu Kışlası yapmayı, köpek kulübesini bile aklından geçirmez, tam aksine yeşile çevrilebilecek yerler arar. Hele hükümet partisi sözcüsü **Hüseyin Çelik** ve kendine uzlaşma tamponu yaptığı atadığı kişilerle görüşmeden karar alan Başbakan gibi referandum hiç önermez. Zira **referandum olabilmesi için kişi başına düşen yeşil alanın minimum 10 metrekareden fazla olması gerekir**. Kişi başına 6,05 metrekare düşen İstanbul ortalamasının gökdeleni, bahçesiz bitişik nizamı bol Beyoğlu’nda daha da düşük olacağı açıkça belli, küçücük de olsa bir inşaat daha yapmaya kalkmak ölüye kurşun sıkmaktan beterdir. Referandum can çekişen hastanın fişini çekelim mi demektir. Bu kadar cehalet rezalet demektir.

AK Parti hükümeti bir ekip olarak çevreciliği bilmez. Destekçileri de bilmez. Münferitler dışında her çözümü devrimden sonraya erteleyen sol da yeni yeni öğrenmeye başladı, ama sağcı çevre çevreciliği hiç bilmez.

Sağ çevrenin övündüklerini şöyle bir gözden geçirin çevre karşıtı oldukları bütün çıplaklığıyla ortaya çıkar. Başbakan en fazla böbürlendiği şeyin inşaat, konut, otoban/ duble yol olduğu aşikâr. Rahmetli **Menderes, Özal** ve **Demirel** gibi tarihî geçmişi de öyle, benzer şeyler. **“Ulaşımında her raylı sistem komünist, isteyen de dış mihrak”** diyerek yapmamaları, diğerinden kazandıkları rant yüzünden. Gelinek nokta: üstündeki fidan ve ağaçları yok ederek bereketli tarım toprakları kapkara asfalt ve beton utancı, davet edilen otomotiv sanayii ve yollara sürülen milyonlarca taşıt, harcanan yakıt, kirlenen çevre de cabası.

Bu başbakan mı **“çevrecinin daniskası”**!

Başbakan ve çevresi, çevreci olmayı bırakın Gezi İsyanı’na karşı aldığı tutumla tam bir çevre karşıtı. Gezegen, elâleme, Türkiye’de de insanlığın yüz akı insanlar var dedirttikleri ve duyarlılıklarından dolayı ödüllendirilmesi gereken genç insanlara gaz bombasını ancak bir çevre düşmanı attırır. Parkın altına ya da üstüne, yeşil alan olarak kalması dışında her ikametgâh projeye karşı çıkmak bir onurdur.

Maneviyatçı ve muhafazakâr olma iddiasındaki Başbakan ve çevresinin hadi çevre bilinci yok, hiç mi estetik, etik, moral değeri yoktur ki, rant için genç yaşlı, çoluk çocuk tanımadan gaza boğma emrini verebilmektedir.

Hükümetin marjinal sol gruplar açıklaması çocukların bile kanmayacağı kaba ve artık marjinal bir bahanedir. Şiddetin her türü, ki şiddeti başlatan devlettir , devletinki dâhil hukuka göre yargılanmalıdır. Ve asıl yargılanması gerekense, sanayi devrimi yaşamadan geçilen vahşi kapitalizm ve kazanç için her yolu mubah gören pervasız sistem ve sahipleridir. Çünkü Gezi’de sivil isyana kalkanların amacı farklı olabilir, niyetlere karışılmaz, öncelikli ortak paydası ağaçları ve parkı korumaktır. Sonra çevrenin geleceği, yani canlıların geleceği

için AK Parti hükümetinin, insanlığın kazandığı normları hiçe sayarak yürüttüğü icraat ve bu icraata dur demektir.

Çevre meselesi aynı insan hakları gibi, sınır tanımaz; arsa benim, yüzde elli, mühür benim istediğimi yaparım denemez. Zira ulusal hapishaneler, işkenceci ve diktatörlerin denetimsizliği önceki yüzyılda kaldı.

AK Parti'ye oy verenden Beyaz Saray sözcüsüne kadar bir rahatsızlık varsa, bu çevre katliamı teşebbüsünden, artık bu aymaz politikadan vazgeçmek gerekir.

Gezi parkı için referandum evrensel normlara ve dolayısıyla hukuka aykırıdır, yapılamaz.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayakta duran demokratik endişe

İlker Demir 26.06.2013

Gezi direnişi sivil bir itaatsizlik eylemi. Olan, aylar önce, yapılması belli projelere karşı yürütülen kampanyaların dikkatleri hassaslaştırdığı park üzerine giden iş makinelerine dur diyen ve adeta parka ve ağaçlara sarılıp uyuyan bir avuç gence, sabahın köründe, en savunmasız zamanlarında, profesyonel hırsızların icra saatinde, eski azrail tutuklamalarla aynı saatte ve öfke kibir dolu Başbakan'ın salladığı parmak doğrultusunda postalar sonucu, biber gazı, tazyikli su, tekme, tokatlı polisin ölümüne saldırıları, insanları Gezi'lere, imdatlara, çığlıklara, dayanışmaya koşturan bir sivil patlama.

Kim hangi saik ile katılırsa katılsın, bu isyan haklı, meşru ve masum.

Masumiyet solun duruşudur. Solculuğa ilk yönelim amacım ve o içerikte vicdani kıyaslar: Avizeler/ gaz lambaları, yaya/ otomobil, traktör/ saban, fabrikatör Hulusi/ Hans ve şımarık kız- oğul, mert ve gururlu essah oğlan- kız; koşulsuz masumiyet, samimiyet, insaniyet, hümanizma; bir başkaldırı duruşu, adaletin bu mu dünya.

Marx/ Engels'le buluşmadan önce edinimler ve halkın normları bile yeterliyken bir solcuya, birtakım guruplar neden hak etmedikleri bir eylemin üstüne konmaya çalıştılar ve hâlâ çalışırlar?

Solculukları mı bitti, yeni durdukları yerin adaleti, bu mu yoksa? Milli/ ulusal değerlerin bir yemek kültürü gibi kaldığı, ulusalın evvelden de egemenler, sermaye, kapitalizm demek olduğu şu küresel dünyada, ulusalcılıkları ve sembollerini bayrak da ödünç mü, teslimiyet mi, takiye mi hiç belli değil ya. Bir zamanlar Kürt lideri Öcalan'la görüşmeler, o doğruydı, pek ele alınmadı, ama artık vaktidir, dâhil edilebilir o da bu kavisli kapsama. Hiç mi okumadı, yazmadı dense olmaz, en çok yayın/ kitap çıkaran bu ulusalcılar, ama hiç değişmeyenleri, çarpıtma ve zikzaklar. Ayrıca gencecik delikanlıları militanlaştırmak/ kemikleştirmek için çarpıştırma çizgileri hâlâ revaçta. Zikzak beyinde, beyinden halka, kime ne. Keza, bunlar kadar uzak olmasa da muhafazakâr sol da farklı bir kulvarda. Safaları sıkılaştırma adına yarılımlar üretip kutuplaştırmaktansa, ilişkiyi ve ümidi korumak gerekir. Çünkü sistem ve devletin estirdiği rüzgâr ve içinde büyüdükleri egemen kültür milliyetçi ve şiddet özlü. Egemen zor, zor cevap üretmeye zorlamakta. Zor, Başbakan'ın kültürü, dili; demişti ya, "**anladıkları dilden konuşmasını biliriz**", "**boşaltırlar boşaltırlar, aksi hâlde boşaltmasını biliriz!**"

Kanı güldür güldür akan delikanlılara, kısasa kısasla yaşlanmış insanlara posta atan Başbakan ve emrin olur diyenler asayiş sağlamaz, ancak bastırır ki o da her an gebedir patlamaya.

Öte yandan sanki bunlar olmamış, sanki dört insan ölmemiş, yüzlerce yaralı, tutuklu yokmuş, isyana neden olan suç teşebbüsünde bulunmamış ve utanmaz bir cadı avına çıkmamışçasına hükümet, pes dedirten kriminal kıyaslar: Ya AK Parti de üyelerini Taksim'e davet etseydi?

Etseydi!

Bu, ne kadar halktan kopuk "**aykırı**" bir tesbit böyle!

Çünkü Taksim'e çıkacak olan AK Partili halk, kiralık katil olmadıkları sürece isyana destek verir, zarar vermezdi.

Sonra, ya Gezi'ye gelen yüzbinler yollarda yağma yapsaydı, ya maruz kaldığı şiddete aritmetik cevap arasaydı?

Olamaz mı! Olmadı mı! Ama eski kültürün korku köklü karar yönlendirmeleri bunlar.

İsyan, eski keşiflere kulak vermedi. Demek ki isyan, henüz şiddet kapitalist sistemin ürünüdür, sistemi değiştirmeden şiddeti yok edemezsin keşfini de keşfetmedi.

Tomalara çiçek koyan isyancıların yolu bu gidişle doğru hedefe çıkar.

Şimdi Gezi'den ayağa kalktı, duruşu mücadelede bir ton armoni, barışçı tepkiye bir renk.

Hakları ve özgürlükleri ayakta beklemekte.

Destek verenler de artık onlara hak verdi, ayaktakileri ayakta desteklemekte.

Artık yetki, karar, nüfus yoğunluğu olan her yer, her katılan, her ayakta duran, kayıtsız Gezi üyesi; yetki, karar oradakilerin; hiyerarşisiz bir organ; amacı hak ve özgürlük.

Yeni mücadele tarzına selam olsun.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt barışı çıkmaza mı girdi

İlker Demir 02.07.2013

Âkiler'in son toplantısından sonra Başbakan'ın açıklaması, Lice'de kalekol yapımına karşı demokratik ve barışçı gösteri yapan Kürt halkına arkadan kurşun sıkılması ve gerillanın sadece yüzde 15'inin çıkmış olması barış sürecini tıkıyor mu?

Hayır.

Çünkü Kürt halkı yasalaşmak, devlet de onları kayıt ve kontrol altına alıp eskiyle yüzleşmeden de olsa, kısmen onarılı bir devletle Ortadoğu'da bölgesel bir güç olmak istiyor. Bunu en çok da Başbakan Erdoğan istiyor.

Görünen o ki, birtakım güçler, bunu pek istemiyor. Sürecin geldiği bu noktadan geri dönüşü zor gibi, ama belli ki, birtakım engellere göz yummaların resmigeçidinde barış erteleniyor.

Engelleyen güçlerin başında geleneksel devlet tavrı, Ortadoğu'da egemenlikten pay için ortaklaşmamış küresel güçler, Kürt halkı ve Türkiye'deki diğer halklar.

Devlet diyor ki, **"Barış yapılacaksa, ben yaparım. Zamanını zeminini ben tayin ederim. Mum duruşunda dursanız bu değişmez"**. Savaşan taraflar varsa, barışı o tarafların yapması gerekiyor. Bu biliniyor, ama devlet hâlâ Kürtleri yasal bir olgu olarak tanımaya direniyor. AK Parti hükümetinden önce de ara sıra bazı bazı Kürt realitesi, raporlar, AB yolu Diyarbakır'dı, ama yasallığa dair adım atılmadı. Kabul edilir ilk adım hükümetin Habur girişimi ve Abdullah Öcalan'ın devlet redaksiyonundan geçmiş 21 Mart 2013 Nevroz nutku ile sürüyor. Ama süreç hep devlet koridorunda. Devlet PKK'ye terörist, Öcalan'a teröristbaşı demeye devam ediyor. Biri demezse, öbürü diyor. Dil de devletin kışkıracısından çıkamıyor, barış dili kurulamıyor. Olgunun kendisi ve fiili tutum tamam, AK Parti Kürt halkının varlığını devlet nezdinde meşruiyete çıkarıyor, ama yasal olarak asla, devletin **"ruh"**unu demokratikleşmeye teslim etmiyor. Çarpıklık sürüyor, Kürt tarafı masadaki yerine oturtulmuyor.

Neden? Çünkü bu, AK Parti için bir proje. Söz gelimi Âkil İnsanlar da, proje için bir proje. Kurulu kuruyor; Türkiye'yi sokak sokak gezdirip Kürt çözümünü anlattırıyor, ama devletin ayrıksı tavrı değişmiyor. Karakol inşaatları sürüyor, yenilerinin ihaleleri yapılıyor, kişiliksiz ve acıları kanıtlı **'güvenlik'**, koruculuk sistemi kaldırılmıyor. İçerideki binlerce seçilmiş Kürt yönetici tahliye edilmiyor. Şoven padişah yönetim genelgesi Siyasi Partiler Yasası, terörist üretim kılavuzu Terörle Mücadele Kanunu aynen duruyor. Acılar sürüyor. Velhasıl paslı mih gibi, devlet aynı yerinde duruyor. Sonuçta Âkiller'in devlet hakkında bilgileri kimi üzülerek kimi sevinerek bir kez daha yineleniyor.

AK Parti hiç kuşkusuz bir devlet partisi, devlet tutumunu koruyor. Kimilerinin devleti yeniden yapılandırma gayretine bakarak AK Parti'ye reformist, demokrat anlamlar yüklemesi her önemli icraatta geri tepiyor. Kürt sorununda da AK Parti'nin çabası devletin bekası. Ama bu nokta 90 yıllık nasır, devletin geleneksel kodları, geleneksel ideolojik kült ki, bunları AK Parti de taşıyor, doludizgin ve usulüne uygun gitmesine engel oluyor.

AK Parti pragmatik; devleti, sorunları çıkar/zarar hesabı yapan profesyonel bir şirket gibi yönetiyor; fire varsa, hemen firene basıyor. AK Parti için hak, özgürlük bir rantın, alınacak bir seçimin, kasaya girecek paranın yani ancak bir satışın malzemesi olarak önemli oluyor. Sözgelimi anadil temel haktır, temel insan hakları tartışılmaz, oylanmaz, kabul edilir, ama onlar için kazanç kapsamına girmezse pek ilgilendirmiyor. O yüzden Cumhurbaşkanlığı seçimi, oy oranının düşüşü gibi riskleri barındırıyorsa, AK Parti süreçten vazgeçmese de, yavaşlatıyor, erteliliyor; barışçı değil ki.

Ve kimilerinin umudu, tüneldeki ışığı Başbakan, devlet devlet açıklama yapıyor: **"Demokratik bir reform paketi, anadilde eğitim ve seçim barajını düşürme çalışmamız yok, gerillaların çıkışı yetersiz."** Yanına devletten antidemokratik sesler korosunu da alarak kamuoyuna, **"vay be, gerillanın sadece yüzde 15'i mi çıkmış, ne kadar az, hükümet haklı"**, dedirtmek istiyor.

Ama Başbakan dâhil, sorunu, bölgeyi bilenler, muhatapların üst düzeyi, çekilmenin veya çekilmemenin, çıkmanın veya girmenin bir irade beyanı olduğunu, bundan öte bir anlam ifade etmediğini biliyor. Biliniyor ki, bölgede gece gerilla, gündüz köylü bir halk/hareket için içeri dışarı yok. Sınır dışına ve içine manyetik kart basarak girilip çıkılmıyor. Barışa bahaneler üretmemek gerekiyor. Barış isteniyorsa

gerçekten, temsilcisi nezdinde Kürt halkının demokratik siyaset beyanını kabul etmek gerekiyor.

Ortadoğu'da karar vericilerin kararının önünü açacak güç devlet ve barış için halkın mücadelesi gerekiyor.

Kürt halkı PKK ile bulduğu kendine güveni ve mücadeleyi sürdürüyor. Ancak tüm Kürt halkının şu barış sürecinde, barışın bir an önce sağlanması için güçlerini birleştirmesi gerekiyor. Başta AK Parti olmak üzere egemen güçlerin partilerine oy veren Kürtlerin siyasi düşünceleri, duruşları hiç kuşkusuz hakları, ancak en azından yasadışı halk olmaktan kurtulana, barış sağlanana kadar oylarını ve sempatilerini ödünç olarak Kürt haklarını dolaysız savunan bir partiye vermeleri gerekiyor. Kürt halkının bu aciliyeti anlayacak politik bilinçte olduğu gözlemleniyor.

Bu bağlamda Gezi'de başlayan özgürlük isyanının Kürt özgürlük isyanı ile birleşip demokratik hak ve özgürlükler için mücadele etmesi gerekiyor.

O zaman haydi bir el ver!

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mısır'da hiyeroglif darbe!

İlker Demir 14.07.2013

Mısır'da politik durumun okuması tam bir hiyeroglif yazı metni. Hiyeroglif, soldan sağa da, sağdan sola da, yukarıdan aşağı da yazılabilir, ama okuması figürlerin baktığı yandan olur.

Mısır'da darbe oldu. Siz hangi figürdensiniz? Takipçi misiniz? Mursici mi, darbeci misiniz? Mısır'daki politik okumayı hangi figürden yapmaktasınız? İlkeleri durduğunuz yerin biçimine sokmakta nasılsınız? Tayyipçi misiniz, darbeye karşı bir El Sisici mi?

Türkiye'de Mısır'da darbeye karşı olmayan yok gibi. Ama asıl sorun darbenin kabulünden çok ışıl ışıl parlayan bağlaçların devamı. Bu çorak politika, bağlaç olmasa vay hâline!

Söz gelimi CHP Genel Başkanı **Kemal Kılıçdaroğlu** Mısır'da darbeye karşı olduğunu açıkladı. Ama bağlacını eksik bırakmadı, bağladı, "**Mursi neden farklı düşünceleri dinlemedi, uzlaşmadı, tiranlar gibi davrandı,**" dedi.

MHP Genel Başkanı **Devlet Bahçeli** de, bağlaçlarla Kılıçdaroğlu'nun açıklamalarına benzer şartlı cümleler kurdu: "**Seçimle işbaşına gelen bir kişinin askerî darbe ile indirilmesi ilkeliktir. Tahrir'le gelen, Tahrir'le gitmiştir. Mursi kendisine verilen krediyi iyi kullanamamıştır. Toplumsal itirazları ciddiye almamıştır. Uzlaşmadan kaçmış, diyalog kanallarını paslandırmıştır.**"

Kılıçdaroğlu ve Bahçeli sanki Başbakan'la konuşur gibiydi.

Darbeye karşı en sert açıklamayı **hükümet** yaptı. "**Sandık namustur**" dedi, meramını anlatmaya yetti.

Herkes kendi durduğu yerden darbenin nedenlerini açıklamaya çalıştı. Ama birbirine benzer, bağlaçtan sonra şunu yapsaydı, yapmasaydı açıklamaları darbeyi analizden uzaktı. Dış güçler, emperyalistler, Brezilya, İslam

düşmanları, komplo, yan yattı, çamura battı hamasetleri eski temcit pilavı, çözüme taçtı.

Bu tür muhalefet vakit kaybı. Çünkü bu öncelikle eski kültür. **"Almıyorsan bu safta yer, almış olursun karşı safta yer"** diye sloganlaştırılan ilkel siyah- beyaz tutum, Mısır darbesinde de revaçta. Ya darbeye hayır diyeceksiniz Mursi'ye tek laf etmeyeceksiniz, ya da darbeye hayır deyip bir bağlaçla demokratlığa da halel getirmeden, Mursi'ye de hak ettin darbeyi diyeceksiniz.

Olmaz.

İkisi birden olamaz mı?

Olur.

Hem Mursi'ye, hem de darbeye hayır. Kimse gözü kapalı taraf olmak zorunda değil.

Sonra darbe olmaması için ileri sürülen nedenler söyleyenin durduğu yere göreyse, durduğu yer ne kadar doğru ona bakmak gerekmez mi? Mursi demokratik davranmadı, iktidarı ideolojisi doğrultusunda donatmaya çalıştı demek yeterince izah edici mi? Zira Mursi demokrat bir başkan olarak orada değildir ve her iktidar gibi o da bürokrasiyi kendine yakın kadrolarla istihdam etmeye çalışmıştır. Bunda sistemin iç işleyişi bakımından tutarsız bir durum yoktur. Ama bu, ekonominin yüzde 40'ına hâkim Mısır ordusunun ve eski egemen zümrelerin çıkarına dokunulması bir müdahale nedeni olamaz mı? Suudi yönetimiyle aynı nabza aday İhvan Müslim'in başkanı Mursi'yi uzun vadeli istememesi de bir neden, yönelimin küresel sermayenin çizgisinden çıkmaya yüz tutması da. Aksi hâlde Batı'nın ortalama tavrı neden? Ve nedenler daha da sıralanabilir.

O ya da bu neden ama açıkça görünen o ki, bu bir egemenlik çatışması, güç operasyonudur; egemen güçler böyle bir operasyonu sandıkla da yapabilir. İcraatın sonucu sistemin restorasyonudur. Egemenlerin kaybı yoktur, olsa olsa çıkardan zarar ederler. Demokrasi diye bir kaşık suda koparılan fırtına kullanılan yöntem, yani şiddet. İç çözüm şiddet dayatmalı olduğu için nispi ayrılık vardır, ama özü, niteliği aynı amaçlıdır. Bu bağlamda durumdan vazife çıkarıp ille de bir tarafın askeri olmanın anlamı yoktur. Darbeye maruz kalması, yaşasın demokrasi kahramanı Mursi demek değildir. Darbe, egemen güçler kendi koydukları kanuna kendilerinin uymadığının, çıkar için her yoku işleyebileceklerinin bir kez daha göstergesidir. Liberallerin düştüğü formel demokratlığa, hele de militanlığa düşmemek gerekir. Sivil durmak, darbeye hayır, yaşasın demokratik hak ve özgürlükler demek, darbeye iyi kötü ayrımı yapmadan karşı durmak yeterlidir.

Kişilere, güçlere göre değil, hakları ve özgürlükleri kavramsal düzeyde savunmak şarttır.

Ama slogan çözüme yetmez!

Darbenin gerçek nedenlerini bulmak onunla mücadele etmek gerekir.

Darbeye neden olan, kapitalizmin mülkiyet sistemi ve yapan da mülkiyeti ve sistemi korumak için kurduğu **"güvenlik"** sistemidir. O güvenliğin adı ordudur. Güvenlik halkın öz savunması demek olan imece sistemiyle oluşturulan sivil güçlerce değiştirilmeden darbeler kaçınılmazdır. Nihai çözüm kapitalist sistemin değişmesidir ancak silahsızlandırmaya dair reformlar desteklenir, küresel mücadeleyle dünyadaki orduların feshi istenebilir. Belki o zaman darbelerin önü yüksek oranda alınabilir. Bunun dışındaki her analiz **hiyeroglif** yazıda **Hieraktik**, **Demotik** ve **Koptik** bir tarzdır, ama tarz sonuç değiştirmez, figürünüz nereye bakarsa, analiziniz orayadır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medet ya Gezi!

İlker Demir 28.07.2013

Kürt barışı ve Gezi platformlarında katılım neden ağır yürüyor? Altı ayı aşkındır ölüm haberinin gelmemesi ve Gezi'nin park kalışı ile yetinenler için çok sorun olmayabilir, ama çok kolay halledilebileceklere tepki vermeme ve üstüne üstlük tepki verenlere tepki verme ve bunları halle hükümetin ayak sürmesi, güvene ve umuda ya sabır dedirtiyor.

Soru, Türkiye neden demokratikleşemiyor biçiminde de sorulabilir.

Soruyu nasıl sorarsanız sorun, cevap aynı yere çıkıyor, AK Parti başta olmak üzere mevcut devlet partileri, hak ve özgürlükleri ağırdan alıyor.

Çünkü Kürtler ve Kürt özgürlük hareketi kısmen hariç, Türkiye'deki emek eksenli hareketin hak ve özgürlükler konusunda programı, yol haritası yok ya da varsa, halkla buluşmıyor, dolayısıyla devleti zorlayamıyor.

Çünkü, hak ve özgürlüklerden bahseden demokratik güçler, kimileri devrim dese de, maalesef nitel olarak değişen bir şey olmadığı için **devrimler** yaşayan Mısır halkı gibi rejimin araçlarının/ partilerinin eteğinde, kendi hakkını egemen güçlerin vermesini bekliyor.

Bilindiği gibi Mısır halkı, 2011'de 31 yıllık egemen sınıfların diktatörü Mübarek'i dev protestolarla ve ordunun da Mübarek'e sahip çıkmaması sonucu istifa ettirmeye adeta efekt oluyor. Sonra iktidarı devralan ordu, iktidarı, 11 küsur milyon oyla devlet başkanı seçilen egemen güçlerin temsilcisi Mursi'ye, Mursi'yi de kendi seçtiği/ atadığı general tarafından darbeye indirip yine diğer bir egemen sınıf temsilcisine veriyor. Devrimler devrimleri izliyor. Mısır'da halk meydanları dolduruyor, ancak kendi aracıyla hareket etmediği için mücadelesi hak ve özgürlükler kazanımına dönüşmüyor, dolayısıyla meydanlardaki varlığı devrimlere görüntü efekti olmaktan öteye gidemiyor. Gezi direnişinde de park olarak kalışının dışında Mısır halkının siyasal pozisyonundan objektif olarak pek farklı görünmüyor.

Gezi direnişine övgü, direnenlerin ana sütü gibi hakkı, ancak direnişe kendi çapından öte misyonlar yükleyerek yapılan güzellemler, hak ve özgürlükler mücadelesine ne katıyor, bir ajitasyondan öte ne anlam ifade ediyor, irdelemek gerekiyor.

Gezi platformları son hâlleri itibariyle bir kısım sol, sadece AK Parti karşıtı Kemalist sağ ve milliyetçi yuvarların etkinliğinde yürüyor. Solun ve sol yuvarların etkisinde yürüyor olması beklenen ve anlaşılır ve solun militarizm içermeyen her rengi antidevlettir, dolayısıyla sivildir ve bu bağlamda solun olması demokrasi açısından olumlu bir adım.

Ancak devlet yanlısı sağcı yuvarlar, hak ve özgürlükler yerine ellerinden kayan 19. yüzyıldan kalma devletin geri alınışına alet etmek istiyor platformu. Katılımcıların bunun ayırdında olması ve anti-devlet duruşunu ilan etmesini, devletçiliği, milliyetçiliği, giderek farkında olmadan ırkçılığı savunanlara inanan, sırf modern yaşam

tarzı hakkı savunusu için onların aralarında bulunan profesyonelleşmemiş insanlara sabırla yaklaşp kazanmaya çalışarak yapması gerekiyor. Hepsinden öte platformun bu minval üzerinde halklaşması gerekiyor.

Platformlarda, devlet, ordu, ulus, egemen güçlerin sembolleri, temel haklar nedir gibi sorulara evrensel yanıtların bilinir olması yani temel tanım ve kavramlarda ortaklığın sağlanması gerekiyor. Yol alınmak isteniyorsa, söz gelimi, anadilde konuşmaya bir faşist bile karşı çıkmayabilir, ancak anadilde eğitim hakkı dendiğinde tüyleri ürperip diken diken olanların kendilerini sorgulamaları, o hâllerile platformun bir üyesi olamayacaklarını anlamaları veya anlatılması gerekiyor.

Gezi platformlarındaki ‘sakın birliği bozan olmayalım’, ‘aman bir tatsızlık çıkmasın da’ vesvesesiyle doğruları anlatmaktan çekinme, eyyamcılık doğru çizgiye ters düşüyor. Açıkça bilinen doğruların anlatılması, söz gelimi, **kim TKP kurucuları Mustafa Suphi ve arkadaşlarını (15’ler) Karadeniz’de boğdurdu, Nâzım, Hikmet Kıvılcımlı, Kemal Tahir ve daha nice komünisti yıllarca zindanlarda çürüttü, yasadışı kıldı, İzmir İktisat Kongresi’nde kapitalist sistemi dolayısıyla emperyalist sistemin bir halkası olmayı seçti, saf Türk soyundan olmayanların hizmetçi, köle olma dışında hakları olmadığını söyleyen (Eylül 1930) bakan atadı, Kürtlere göç, Müslüman olmayanlara mübadele kararları, Dersim’de katliam emrini verdi, 3 Mart 1924’te Diyanet’i kurdu, Sünni Müslümanlığı devlet dini yaptı** sorularını sormak, soruları daha da çoğaltmak gerekiyor. Soruların cevapları özgürlüklerin önünü açıyor.

Ve Gezi platformlarının anti- AK Parti ekseninden kurtulup hak ve özgürlük isteyen, yaşayan somut bir duruş sergilemesi gerekiyor.

Aksi hâlde teşbih affola, platformlarda neden yerine sonuçla uğraşılmış oluyor. Muhalefetin toplumsallaşamamış hâlini gören egemen güçler de, doğal olarak demokratikleşme ve Kürt barışı konusunda ağır adım atıyor.

E, o zaman Gezi’nin, toplumsallaşması, siyasi partiler yasası, seçim barajı, terörle mücadele yasası, Roboski katliamı, anadilde eğitim hakkı, KCK tutsaklarına serbestlik vb. somut adımlar atması bekleniyor.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan Milli Görüş’e mi koşuyor

İlker Demir 01.08.2013

Başbakan iftarda konuşuyor.

Ramazan başladığından beri iftarlarda konuşuyor. Başbakan iftarda konuşmuyor, adeta ayar çekiyor. Eline mikrofonu alınca kendi gibi düşünmeyen, davranmayan herkesi sınır ve sinir ötesi azarlıyor. Başbakan Türkiye’nin değil, Türklerin, Arapların, Kürtlerin değil, tüm İslam âleminin başı, başadamı, lideri, imamı gibi konuşuyor. Başbakan sanki bir Müslüman kesiminin başı. Her azarı o kesimi koruyor, kolluyor, İslam âleminin ezik, yaralı ruhunu onarıyor, sınırları, kıtaları aşıyor, gezegeni dolaşıyor.

Başbakan iftardan iftara koşuyor, iftarlarda konuşuyor.

Başbakan iftarlarda bir yere koşuyor.

Başbakan Milli Görüş'e mi koşuyor?

Başbakan son konuşmalarından birinde, Mısır'da darbeye karşı Adeviyye Meydanı'nda toplanan halkın şiddet eylemcisi olmadığını, barbarlığa, yağmacılığa müsaade etmediğini, eylemlerinin barışçı bir eylem olduğunu anlatıyor. Başbakan ne güzel söylüyor. Bir başbakan darbelere karşı barışçı bir eylemi destekliyor. Ne güzel. Nefesini ayarlamasını bilen Başbakan aynı nefesle cümlesini şöyle bitiriyor: "**Bizim ülkemizde olanların hiçbirisi Adeviyye'de yoktu.**" Söz adeta bir tokat gibi patlıyor duyanın suratına. Yani '**Gezi eylemcisi gibi değillerdi, Mursi yanlıları daha iyi eylemcilerdi, benim eylemcilerimdi**' diyor. Yani '**Geziciler şiddet yanlısı, barbar, yağmacıydı**' demek istiyor. Dinleyen insanın başına bir kazan kaynar su dökülmüş gibi oluyor. Başbakanı dinleyen insanın, '**yukarıdan adalet yağsa, Başbakan'a bir damla dokunmaz herhalde**' diyesi, '**daha görkemli bir gezi direnişi daha yapası**' geliyor. İsyan çılgılık olup çın çın çınıyor. Başbakan'ın değerlendirmesi en kara vicdanı bile paramparça ediyor.

Gezi'nin ilk patlak verdiği günlerde orantısızlık olmuş olabilir gibi laflar eden Başbakan ediyor bu lafı.

Gezi'ye gereğini yapın emrini verdim diyen Başbakan ediyor bu lafı.

Ve o emir kapsamında gençleri travmalar, sakatlıklar, körlükler ve ölümlere çarptıran Başbakan ediyor bu lafı.

Başbakan adeta elini, dilini şiddetin kenarına bulaştırmamış gencecik Gezicileri tekrar meydana davet ediyor. Başbakan gençleri şiddete davet ediyor.

Başbakan sözcüklerin içini kendi keyfine göre dolduruyor! Şiddet emrini vermişken barışçı kesiliyor! Gözünü yitiren 12 genç insanın, ölen gençlerin acısı Başbakan'ı neden ilgilendirmiyor? Neden Mısır halkının ölüleri önemli oluyor da, Gezi'de ölenler önemsiz, işte bunun düşünülmesi gerekiyor.

Ölüm beş olunca ölüm sayılmıyor mu? Ölüm kaç kişiden sonra ölüm sayılıyor? Polisin 45 derece açıyla atma standardı varken, nişan alınarak kaybedilen gözler, o kara, ela, yeşil, mavi, kahverengi ıslı ıslı gözlerin yerindeki oyuklar, oyuklar görünmesin diye yapıştırılan kara bantlar, gencecik insanlara biçtiği kara bahtlar Başbakan'ı neden rahatsız etmiyor! O gözler Başbakan'ın gözüne gelmez mi!

Ya Gezi kapsamlı ölenler, **Abdullah, Mehmet, Mustafa, Ethem, Medeni**, Başbakan'a nasıl diyecekler '**siz bizi saymıyorsunuz ama biz yaşıyoruz**' diye! Onların âhı ne olacak, ne! Ateş düştüğü yeri yakar, ya yakınlarının acısı! Ya bir mum gibi tükenmekte olan güven!

Kim vurdu onları? Kim emir verdi, kim gereğini yapın dedi? Bu soruların cevabı biliniyor.

Iraklılar yıllardır milyon milyon katledildi.

Mısır'da beşi çocuk 53 insan Mursi yanlısı diye namaz kılarken darbecilerin emriyle askerler tarafından öldürüldü. 53 can toprağa düştü. Adeviyye Meydanı'nda toplananlara "**baltacı**" denen darbe yanlıları saldırdı. Mısır'da ölümün olmadığı gün yok. En son yüzlerce ölü, binlerce yaralı haberi geldi.

Keza Suriye'den aylardır gelen yüzlerce ölüm haberi. Ölenler can. Sınıra dizili ölüm makineleri kimin eseri belli.

Eli palalıları Türkiye'de kim türetmek istedi? Türetmek isteyenler mi, kimbilir kim tahliye etti tutukevinden, kim kaçırdı dışarı?

Ve fakat Mısır'da, Suriye'de, Somali'de ölen polis memuru da can.

Ve işte Adeviyye Meydanı'nda ölenler için sevinçten havai fişek atabiliyorsa Tahrir Meydanı'ndakiler, Başbakan derin derin düşünmeli, "**Bizim ülkemizde olanların hiçbirisi Adeviyye'de yoktu**" deyişini. Gezi'ye, ölenlere yağmacı, barbar diyen Başbakan, **Ahmet Altan**'ın deyişiyle omuzları '**zafer**'lerini taşıyamıyor çünkü omuzlarının aidiyeti kendine geldi, kendi aidiyetini taşımaya yüklenmiş ya da kodlanmış görünüyor. Liberallerin eski '**delikanlım**' türküleri artık herkes nezdinde hükümsüz duruyor.

Sayın Başbakan! Ölenlerin hepsi gezegenin canlıları. Can geri gelmiyor. Sizin için sizin mezhebinizden yana Müslüman'ın canı can olabilir, ama insanlık için Hristiyan, Müslüman, dinli dinsiz, börtü böcek, bitki, hayvan hepsi can.

Ama bu sistemde can meta. Bu bir sistemsiz zihniyet ve tutum. Kapitalizmde can alınır satılır. Kabahat alıp satanda da tabii ki, ama alıp sattıranda hiç mi kabahat yok, Nâzım'ın dediği gibi, kabahatin birazı da onlarda.

E, o zaman, insanlıktan yana olanın ne işi var kapitalizmi savunan anti-demokrat, can alan, ayrımı yapan devlet ve devlet yanlılarının yanında!

Hadi kendiniz olun, el verin yaşamı çoğaltmaya.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon bir algoritma mı

İlker Demir 09.08.2013

Algoritma nedir?

Vikipedi: "Belli bir problemi çözmek veya belirli bir amaca ulaşmak için çizilen yola algoritma denir."

Önceki cümlede de "**sonlu işlemler kümesidir**" diyor.

Bu Ergenekon bir algoritma olabilir; Nâzım'ın cezaevinde okumak istediği mutlu sonla biten romanlar gibi de olmayabilir. Ve açıklandığı üzere böyle müebbetlerin uçtuğu kararlar da bir logaritmalık ve adı üstünde algoritma, "**sonlu işlemler kümesi**".

Ama tanımdan yola çıkıp senaryo üretmenin âlemi yok, "Ergenekon diye bir şey yok esasında, AK Parti uyduruğu" gibi. Alametleri yazıla yazıla kitap oldu, iş üstünde yakalananlar, içinde bulunanlardan itiraflar derken suçlar belgelendi. O sebep epeydir bu tartışılmıyor. Algoritma ağırlıklı tartışılıyor ama algoritma olsa ne olur, olmasa ne, çünkü fazlaca aksi beklenmiyor ve zaten sonucu da değiştirmiyor. Bu anlamda asıl tartışılması gereken Ergenekon ve üreten nedenler; vicdanları rahatsız eden sonuçlar. Konu tartışılıyor ama çoğu tartışmacı temel nedenleri değil, nedeni unutturan, çarpıtan sonuçları tartışıyor.

Neden?

Önce, çok tekrar edildiği üzere, meseleye "**yesinler birbirlerini**" zaviyesinden bakmamak gerekiyor. O zaviye ki, Türkiye, yıllardır insanlığın aldığı onca yolu alamıyor, alamadığı gibi ortaklaşmış uluslarüstü normlara çekinceler koyarak ilerlemenin önünü de tıkıyor. Bu gri siyasal iklimin sürdüğü Türkiye'de dokunulmazlara dokunuyor görünen bu adım, keşke gerçek olsa, ama maalesef kendi dokunulmazlarını çoğaltmaya koşullar

sağladığı için bir mış gibi, zahiri bir eylem olmaktan öteye gidemiyor. Kimi AK Partili ve liberaller bile artık **“adalet imtiyaz tanımaz”** gibi inandırıcılığı kalmamış ajitatif kandırıcılığa girişemiyor.

Ayrıca ve doğal ki bu sonuç bugünün tutumu değil, onu ortaya koymak ve suçu tek başına AK Parti'nin sırtına yüklememek gerekiyor. Çünkü tarihi daha geri, fakat Cumhuriyet kurulduğundan beri Türkiye aynı bu zihniyetle yönetiliyor. Otorite. Devlet otoritesi. Kutsallık verilen otorite, her konuda karara bir muhakeme, dayanak oluyor. Otorite ne der? Otoriteye zararı, faydası ne? Kriter devlet/ otorite. Otoriteye zararı olmaz belki, ama faydası yoksa yine yasak kapsamında bırakılıyor. Çünkü bir hak verilirse, sırada verileceklerden oluşan uzun bir kuyruk olduğu biliniyor. Haktır, verilmesi, iade edilmesi gerekir diye bir yol yöntem asla benimsenmiyor.

Türkiye bir yasaklar ülkesi.

Yasaklayanların başında da, yanında da Silahlı Kuvvetler, ordu kurumu var. Ordu yönetiyor Türkiye'yi. Ordu Türkiye'yi ordu gibi yönetiyor. Kumandanlar ya darbeyle yakından ya da kukla hükümetlere uzaktan kumanda ediyor. Orduda **“nizamiyeden girince mantık aranmaz”** deniyor ya, Türkiye'de otoriteye karşı mini bir adım attın mı, insani filan olması önemsiz, emre mantık aranmıyor. Söz gelimi, **“Emekçi eziliyor”** gibi bir cümle yazan bir kâğıt parçası ile yakalanan bir kişi **“yıkacaktım”** dedirtilmek için işkence görüyor, devleti yıkmaya çalışmaktan yıllarca tutuklu kalabiliyor. Çünkü eziliyorsun dediğine göre isyana teşvik ve devlete, yani otoriteye karşı örgüt diye kuruyor kanun muhakemeyi ve infazı. İdam sehpaları kuruluyor, faili belli ölümlerde cinayetler işleniyor, gencecik insanlar toprağa gömülüyor, rahat öldürebilmek için köyler boşaltılıyor, tarumar ediliyor, ormanlar yakılıyor, börtü böcek, ağaç, bitki, orman hayvanları yakılıyor. Otoriteye karşı olan, hatta taraf olmayan her şey düşman sayılıyor. Bırakın insanı doğa, makineler cezalandırılıyor.

Doğrudur, ayrılık, dayatma acı veriyor.

Bu ülke emekçi halkı Cumhuriyet kurulduğundan beri başta Kürtler olmak üzere çok acı çekti ve hâlâ çekmeye devam ediyor.

Şimdi **“kurucu irade” “yargı”**landı ve müebbetlere varan cezalar verildi; önceden yapılanlar tekrarlanıyor, eski icraat adeta temize çekiliyor.

Kurucu idare “kendim ettim, kendim buldum” şarkısını söyleyedursun, ama temennisi idama giden Temel'in **“bu bana ders olsun”** gibi olmasın. Zira devam eden irade, kurucu iradenin yerine kendini ikame ediyor, yaşanan pratikler gösteriyor ki, TMK (Terörle Mücadele Kanunu) aynen duruyor; KCK tutukluluğu sebepsiz sürüyor; Roboski'nin hesabı halen verilmiyor; Gezi eylemcilerine vur emri ve sonuçları biliniyor; soruşturmalar açılmıyor; biçim değiştiren otoriter zihniyet aynen devam ediyor.

O sebep, içeri atanlar ve içerdekilere yüreklerinin yağı eriyenler basit bir intikamcından öte bir şey olamıyor.

Cezacı zihniyet ve daldan ormanı göremeyen siyasal miyopluk aynen sürüyor.

Ama ceza, insanlığın mutluluğu için hiçbir zaman çözüm olmadı, hâlâ olmuyor. Cezacı çözümün çözüm olmadığı idam meselesinde çoğunlukla anlaşılmasına rağmen diğer suçlarda hâlâ anlaşamıyor. Ceza, suçu, suç üretimini ortadan kaldırmıyor. Ceza değil, suçu üreten objektif ve sübjektif koşullar ve ıslah esas alınmadıkça, suçu önlemek mümkün görünmüyor. Ağır ceza sonuç değişmiyor. Ceza caydurmıyor, suçu ancak profesyonelleştiriyor.

Sermayenin egemen olduğu kapitalist sistemde bu sağlanamıyor. Mülk adalete temel olamıyor. Demokratik dönüşümler haksızlığın uçurumunu belki azaltıyor, ama adalet sağlanamıyor. Çünkü kapitalizmde canlılar daha

başta adil doğamıyor.

Gencebay'ın dediği gibi, **"Düzen bozuk ise,"** Başbuğ mu yarattı, hükümet mi?

Evrenler, Başbuğlar, Kılıçdaroğlular, Bahçeliler değişmez ve tükenmez, sistemi değiştirmek, demokratik yeniden yapılanmak için bir halk örgütlenmesi gerekiyor. Hiçbiri bu egemen kültürle olmaz, önce kültürel değişim, bir kültür devrimi gerekiyor.

Bunlar uzun vadeli çözüm.

Ama dış politik kararların iflası, hakları verilmeyen Kürt halkı, bürokratik ayak sürümeye orantısız cezalar ve eski devleti tekrar eden hükümet icraatlarının ürettiği gerilimin kısa vadeli çözümü için cezanın değil bir ıslah algoritması gerekiyor.

Yıkılsın zindanlar!

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon, yeni sol kültür, Arınç...

İlker Demir 16.08.2013

Ergenekon davaları daha çok tartışılır. Tartışma bitmez Türkiye'de. Ama asıl tartışılması gereken, tartışmaların yolu yordamı, yani tartışmalara egemen olan kültür ve egemen dildir ve bu tartışılmaz. Dolayısıyla tartışmalardan bir ortak payda çıkmaz. Çünkü Türkiye'de tartışmadan amaç, iletişim, ortak payda değil, kendi görüşünü hâkim kılmadır. Burada tartışma bir nevi kavgadır. Ta evlerde, ortaokulda alınan münazara kültürü, olayları yorumlamada, sorunları analizde etkilidir. Öğrenilen, çözüm değil, puan almaktır. Hep eğri büğrü ya, beklenti, **'uyanık olma'**nın bir tür hırsızlık olduğu bilince çıkarılmadan, **'ekmediğin yerden biçeceksin'** yönündedir. Puanı/parayı al da, nasıl alırsan al. İster arkaya dolan, ister öne, bir yolla, ama hileni belli etmeden. **'Karda yürü izini belli etme!'** Anlayış bu. Sağ ayağını kaldırarak söylersen yalanı, yeminin de bozulmaz; önu açılan manevi **'ceza'**dan **'kurtuluş'** uyanıklığı, ama esasında dürüstlüğün çözülmesi ve geçerli vizyona, koşullara intibakta her yol **'Ankara'**/mubah rotası. E, o ünlü söz de bir imdat kılavuzu olarak kullanılırsa buna, **"Zaman sana uymuyorsa, sen zamana uy"** diye, siyasallaşmamış dindarlara da kapitalizmle entegrasyona yol aralanır. Ağızlar dolusu karga kılavuz söz, modernitenin/ kapitalizmin verdiği ahlak ve kültür, yıllardır beyin yıkar. Şimdi çapak, kir ve örümcek dolu bu çarpık kültürel birikimden adil bir tartışma ve bu tartışmadan da adaletli bir sonuç beklenebilir mi?

Beklenemez. Ancak adalete en yakın olan aranabilir.

Çünkü kapitalizmde adalet olmaz, adalet en yakın olan aranmalıdır.

Tartışma, tartışanlar adaletsiz olunca, müeyyideler de doğal olarak adaletsiz olur. Bu sadece Ergenekon sonuçları bakımından değil genel olarak böyledir. Şu, şu kadar ceza aldı bu almadı diye kişisel kıyaslar yetersizdir. Zira davada, davanın sonuçları bakımından şu cezalar kesildi diye faydaları içinde gösterilen

gerekçelerin asıl faillerinin adı dahi yoktur. Darbeyi gerçekleştirenlerin yargılanamadığı, dokunulamadığı bir sistemde mış gibilerle adil muhakeme olamayacağı açıktır.

O kurumların müeyyideleri gibi, infaz kurumları da adaletsiz olacaktır. Bunun için de şu şurada krallar gibi yatıyor o betonda, demek yetmez, zira bu, kapitalizmin doğasıdır ve o doğaya tavır almadan ya da hedeflenmeden kalıcı çözüm için çalışılmış olunmaz.

İcranın amacı kapitalist sistemin ve egemenliğin, sorunsuz, temelden çözüm arayan muhalefetsiz sürmesi için kendince ayrı otlarının temizliğidir.

Ama sebep kapitalizmdir diye kapitalizme karşı yapılacakları eskiden solun yaptığı gibi devrimden sonraya ertelemek de artık sol bir tutum değildir. Solun bugün yapılacaklara, olabileceklere, yarın iktidar olsa ne yapacağına dair bir programının olması ve o programı mutlaka yeni kültürle oluşturması gerekir. Eski misillemeci kültürle varacağı yer egemenliğin biçim değişiminden başka bir şey değildir.

Görünen o ki, yapılanlar, bir grup eski egemen zümre uzantısının ekarte edilmesidir ve edilirken de elde geleneksel bir teşebbüs vardır; ekarteye karar verilmişse yeterli gerekçe birbirlerinin ellerinde zaten vardır. O kesim ekarte edilmesi gereken ve suçlu da olabilir, ki egemen çarkta dişli olanın suçsuz olması imkânsızdır , ama o suçu üreten koşullarla yüzleşilmeden, ortadan kaldırılmadan ya da hedeflenmeden yapılanın yanında durmak, olası yeni suçlara yardım ve yataklık etmekten başka bir anlam taşımaz. Üstüne üstlük sol kamuoyuna da, almıyorsan bu cezaların safında yer, alırsın darbecilerin safında yer gibi sığ bir eski taraftarlık, alternatif olmak yerine egemenlerden birinin safı gösterilirse, yapılan egemen propaganda, bir tür yandaşıktır.

Zaten bu tür tartışmalarda sol da yeterli kültürel donanımına sahip değildir. Çünkü sol, sağla aynı ya da benzer kültüre sahiptir; kendi ayakları üstünde durmamıştır, durmamaktadır. İkisi de cezacı kültürle yetişmiştir. İkisi de **'yanına bırakmayan'** intikamcı, göze göz, dişe diş, **'bizim mahalleden geçmez misin!'** kültürüyle büyümüştür. Akan bunca kanda bu kültürün payı da vardır.

Yeni sol kültürde karşı taraf yıpransın da nasıl yıpranırsa yıpransın anlayışı sol tutum değildir. Yeni kültür, ikirciksiz, kimin söylediğini umursamadan, yanlışa yanlış demeyi gerektirir.

Söz gelimi Başbakan Yardımcısı **Bülent Arınç** bir davette, **"o şarkıyı söyleme içinde rakı geçebilir"** dediğinde, hemen bir önyargıyla **"vay kendi yaşamını dayatmacı vay!"** diye sloganist bir dil kullanılmamalıdır. Konuyu kaynağından araştırıp yorum yapmalıdır. Ve araştırıldığında görülecektir ki, **Sayın Arınç gayet relaks bir vaziyette kendi üslubunca espri yapmaktadır. Veya gerçektir.** O kadar ünlülerin özel yaşamı yoktur, ama **'işte özel yaşam'** dedirtecek bir özgünlük içersinde bir söylem, buçuktan tam notlar verme, tam bir nostaljik kendiliğindenlikle, tarzınca, insanca eğlenmektedir. **Oradaki iki sözcüğü çekip 'yaşam tarzına müdahaleci' ilan etmek adalet duygusunu zedeler, adil değildir, insani hiç değildir, dolayısıyla sol muhalefet olması mümkün değildir.** O bir kullanmadır. **Bezirgân dilidir.**

Türkiye'de hukuka ve vicdana en yakın kesimler siyasallaşmamış dindarlar ve soldur ve o yüzden sol, önce bir kültürel devrime karar vermeli ve ivedilikle pratiğe geçirmelidir.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Küresel statü Kürtlerin de hakkı

İlker Demir 23.08.2013

"Dünya dönüyor; Dünya sömürüye vura vura dönüyor!"

Eskiden miting konuşmaları böyle başlar, **"ezilen halkların devrimci şamarı, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin.."** diye devam ederdi.

Sömürüye vura vura dönüyor kısmı değişti, ama dünya hâlâ dönüyor.

Ve o gün de, bugün de, sömürülenlerin, ezilenlerin birbirini vurarak öldürdüğü bir dünya olarak dönüyor.

Yerli işbirlikçiliği de değişti. Artık herkes yerli, herkes gezegenli, her sermayesi olan işbirlikçi.

Yerli kalan, gezegenli olamayan sermayedar, esnaflaşıyor, fakirleşiyor. Her sermaye cinsine, ebadına, rengine bakılmaksızın küresel zincirin bir halkası.

Ulusal devlet, küresel sermayenin çıkarı için kullanacağı bir araç; ulusallık, toplumu hapsedebileceği, güdebileceği bir aidiyet, ama sahip olmayana devlet elzem oluyor.

Bu özleme insanlık yer veriyor. İnsanlık, Self Determinasyon'u kabul ediliyor, ama küresel sermaye, adaletsiz. Ulusal devlet, ister bir etnisite ile adlandırılsın ister yerleşilen kara parçasıyla, tanımada aranan kriterler, tanıma uygunluk ve hak ve özgürlükleri değil. Devlet oluşumunda da, ulus tanımında da bir tutarlılık yok. Etnisite kriterse, aynı etnisiteden birçok devlet kuruluyor, hakkı olana o etnisiteden hiç devleti olmasa, uluslararası hukuka göre hakkı varsa bile bir devlet kurdurulmuyor ya da kuruluş, ölüm ve zulümlerde sürünüyor.

Ortadoğu'da Filistin'in hâli hâlâ kanayan yara.

Kürtler, Türkiye'de Türk, Suriye'de Arap, İran'da Fars olsun, yer aldığı sınırlar içinde kalsın isteniyor, ama hak ve özgürlükler bakımından bile yeterli teslimler olmayıp varlığı tartışma ve kavga üretince varlık kendini dayatıyor. Kürtler artık PKK hareketinin dinamizmiyle bir kez daha uluslararası arenada statü bekliyor.

Türkiye'deki Kürtler, AK Parti hükümetinin 2013 Newroz'unda PKK lideri Öcalan'la başlattığı temel hakları ve barış için mücadeleyi sabırlı bir inisiyatifle sürdürüyor. Sabırla çünkü darbe teşebbüsü yargılanıyor ama hükümet Kürtlerin darbecisi JİTEM'e dokunmuyor, anadilde eğitim hakkını teslime, yol temizliğine adım atmıyor.

Kürtler Irak'ta kendi bölgesel yönetimi, ulusal hapisanesinin inşasını tamamlamaya çalışıyor.

Suriye'deki Kürtler, komünizan bir perspektifle, Rojava'da, beraber yaşadığı Türk, Arap, Süryani, Çerkes, ve Ermenilerle, yönetime ulusal ve dinî bir ad koymadan hak ve özgürlükleri esas alan bir oluşum fiilen sürüyor, ama bu demokratik oluşum ve etrafında toplanan halk orada yaşamayan güçlerce sürekli saldırıya maruz kalıyor.

Kürtlerin statü istemleri ya da hakları uluslararası görüşmelere doğru yol alıyor ancak karşıt bölgesel ve küresel güçler engellemek için çaba gösteriyor.

Engele en çok maruz kalan statüye en yakın duran Suriye kuzeyi. Burası, başta Türkiye'de sınıra yerleşmiş El Kaide ve paraleli El Nusra olmak üzere Esed'e karşı savaştan Hür Suriye Ordusu, fiilî ve vahşî bir ablukayla demokratik oluşumdan alınmak isteniyor. El Nusra, yakaladığı oluşum taraftarı gençleri, Halep yöresinde

bulunan Tıl Aran ve Tıl Hasıl'da çekilen video görüntülerinde, üzerlerine benzin döküp diri diri "**Allahuekber**" nidalarıyla yakıyor; yine aynı örgütün din adamları, Kürt kadınları, çocukları ve malları helaldir diyerek tecavüze, yağmaya talana davetiye çıkarıyor. Bu nasıl bir gözü dönmüştük. Tüm vicdanlı insanlar ve dindarlar, Mısır katliamında olduğu gibi bu düşmanlığı da lanetliyor!

Bunu yapanlar kendilerine Müslüman'ım diyorlar diye, suçu Müslümanlıkta değil dinin politikleşmesinde aramak gerekiyor.

Kendisine doğrudan destek vermediği için Esed yönetimi de demokratik oluşuma bomba yağdırıyor.

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi bile Rojava'ya köstek oluyor.

Ve olanlara uluslararası demokrasi güçleri susuyor.

Nedeni Suriye kuzeyinde olanlar mevcut parametreleri değiştiren, etnisite ve dinî adı olmayan, emek eksenli içerikler taşıyor da o yüzden demek doğruluk içerse de, gerçeğin ta kendisi gibi gözüküyor. Zira aynı güçler Mısır'daki darbeye de susuyor ya da yarım ağız tepki veriyor. Mesela, Mısır'da aynı güçlerin desteği yer değiştirebiliyor; Suudi Arabistan'la Suriye'de birleşen AK Parti hükümetinin elleri, Mısır'da ayrılıyor, '**karşıt**'laşıyor.

Ama her destekleyen desteklediğini haklı ve meşru güç, diğerini terörist ilan ediyor.

Şimdi General Sisi mi, devrik Mursi mi; Esed mi, Türkiye sınırında yaşayan Hür Suriye Ordusu mu terörist, tanımlara uygun ilkeli bir karar vermek gerekiyor.

Sisi darbeci bir katil, ama ya Türkiye'nin Suriye sınırında beslediği silahlı mücadele, ölüm makineleri neyin nesi, nerede masumiyet karinesi?

Sermaye, dini, milliyeti, her şeyi kullanıyor, sadece çıkarını tanıyor.

Dünyada ezilenler birbirini öldürüyor.

Küresel kapitalist sistemin sahipleri, ezenler öldürtüyor, çünkü onlar yönetiyor.

Maalesef "Dünya sömürüyü yok ederek dönemiyor".

İnsanlığın ve tüm canlıların bu acıları çekmemesi için ezenin, sömürenin olmadığı bir dünya gerekiyor.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeter ama evet/hayır!

İlker Demir 27.08.2013

O **evet/ hayır tartışması** zaman zaman sürüyor.

Hâlâ birbirini yenmeye çalışıyor, epeydir **yaşını başını almış solcular**.

Paylaşamadıkları aynı: **"Neden Referandum'da evet/ hayır dedin! Hepsi senin yüzünden, evet/ hayır demeseydin şu kötülükler olmazdı!"**

Bir taraf, **evet denmeseydi, Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'ya yargı yolu açılmazdı, Ergenekon davası sonuçlanmazdı**; diğer taraf, **evet dediğiniz için öğrenci gençlik, gazeteciler, Kürt aydınları, içeride, yaşam tarzına kadar müdahale vb. otoriterleşme artarak sürüyor**.

Sonuçsuz tartışmaların sonunda iki taraf da solu yarıyor, bölüyor, atıyor, 'arınıyor', ooh 'rahat'lıyor: **"Yaşasın benim solum, en iyi sol benim sol, benden iyi sol yok!"**

Aynı badirelerden geçen kökten akraba bu solcu arkadaşlar avcı atışmalarıyla birbirinden ayrışadursun, AK Parti aldı başını, tutarlı bir muhalefetsiz, tek başına gidiyor.

Uludere'de gökten bomba yağıyor, gencecik, çoğu daha ilk/ ortaokul çağında 34 can ölüyor, hesap sorulmuyor; **barış süreci** sürüyor, sürece ilişkin tek adım atılmıyor; **Gezi'de** gencecik insanlar ölüyor, gözünden oluyor, üreten neden tartışılmıyor; **Irak'ta** milyonlarca ölenin kim olduğunun unutulması yetmiyor, **Mısır** eylemcileriyle kıyaslanarak ayırım bile yapılıyor; **sol "evet/ hayır demeseydiniz"le uğraşiyor**.

Muhallifliğinin bilincine varıp, program ve projeleriyle gündem oluşturacağına, hâlâ tartışıyor, birbirlerine, **"Hadi itiraf et! Özeleştiriyap, bunlar evet/ hayır dediğiniz için oldu!"** diye hesap soruyor.

Fesuphanallah, işi yok mu bunların!

Bunlar, ya birbiriyle uğraşiyor ya da hayattan kopuk üstten teori keserek eleştirir gibi yapıyor.

İkisi de, iki hâlde de, ille egemen eteklerde yedekte bir sığınaksız mı yapamıyor nedir, egemen söylemin varyantında solculuk yarıştıyor.

Evet de, hayır da, egemen rengin tonu değil mi!

Bu bilince varmayınca, varlığı izaha bir 'hır' lazım oluyor: **"Neden evet/ hayır dedin?"**

Bu gerekçe eskidendi, ama bitsin artık!

Ayrı düşün, ayrı davran ama başarı kendine, başarısızlık neden ille de dışarıya fatura ediliyor?

Cevap önemsiz, çünkü herkes kendini esas alıyor. Kendisinin esas oluşu da, kendi iyiliğinden değil, diğerinin kötülüğünden. Özetle, ben iyiyim çünkü o kötü.

Çok açık, bu eski kültür.

Bu kültür, başbakanından, en sağcısından en solcusuna, **Emin Oktay'ın** tarih kitabından, 'su uyur düşman uyumaz'lı yetişme koşullarına, hücrelere kadar işlemiş eski kültür, belli ki, halka, emekçilere ve yeniye, doğru bir yol açmıyor.

Yeter! Zira o referandumda havuçlara kanan kandı, kanmayan eskiyle yetinerek iyi bir şey yaptığını sandı, ama sonuçta bitti; yapılan bir makyajdı, makyaj tamamlandı.

'**Güvendikleri dağa kar yağmış**' olsa da zaman zaman, sol liberaller ve liberaller dahi, AK Parti'nin muktedir olmak için yaptığı ve vaat ettiği birtakım reformların havuç olduğunun farkına varıyor, gür ve duyulur bir sesle, **"Uludere canlarının hesabını ver! Düşünen insanlar neden hapiste! Yaşam tarzıma karışma! İşkence vb.**

isnatları olanlar neden sürekli terfi ediyor? Seçim barajı, TMK, Anadil olmadan olmaz! vb." sorular soruyor.

E, hadi onlar liberal, sistem içi; ya sistem dışı iddiasındaki sol, neden oyalanıyor?

Egemen güçlerin kanatları uzlaştı uzlaşacak, solcular hâlâ **La Fontaine**'in masalındaki keçiler gibi aynı yerde anlamsız anlamsız inatlaşıyor.

İki taraf da aynı eşikte, AK Parti eşiğinde karşılaşıyor.

Biri AK Parti karşıtlığıyla sisteme karşı gelmiş, diğeri, AK Parti'nin sistemi ve kendi yolunu temizlemesini (burjuva) devrim sayıyor.

Esasında ikisi de AK Parti'nin çizdiği gündemde yerinde sayıyor.

Sol neden ayrı durmaya çabılıyor?

Bir çevre, grup olmak için taraftar, taraftar bulmak için de zıtlasma, düşmanlaşma ve ayrılık mı gerekiyor?

Bu, süreklilik için bir yaşam tarzı mı oluyor?

Bu tartışma bu yüzden mi bitmiyor?

Bu konuyu sola gönül verenlerin düşünmesi gerekiyor.

Çünkü görülüyor, ilkesiz ayrılık savuruyor, ayrı ayrı saflaştırıyor, zaman zaman düşmanlaşmadan ayrı kalınamıyor.

Aynı veya ayrı çatı altında, farklı düşünmek zenginlik, dostça olabilmeyi, kalabilmeyi yaşam tarzı yapmak gerekiyor.

Yeter artık egemen minderde oy kavgası; evet/ hayır!

"Başka bir dünya mümkün."

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suriye'ye küresel demokratik çözüm

İlker Demir 03.09.2013

AK Parti hükümeti aylardır Batı'yı Suriye'ye müdahaleye çağırıyor.

Suriye'ye karşı İsrail ile paralel bir duruş sergileyen hükümet çağrıdan önce kendisi müdahil oluyor, sınırda Esad karşıtı güçleri zalimden kaçanlara sığınak olma gerekçesiyle de barındırıyor, ama karşı operasyonlara yataklık ettiğini de gayet iyi biliyor. Özgür Ordu diye anılan bu güçlerin Cihatçı ve lejyonerlerden oluşan bileşeninin işlediği cinayetlere de fiilen ortak oluyor. Dolayısıyla Esad zulmüne karşı, karşı zulüm örgütlenmiş, desteklenmiş oluyor. Esad'a karşı insani söylemin içi de böylelikle boşalıyor. Harekât Batı'dan destek almayınca

şimdi hükümetin kendisi çağırıyor. İsteyince gelişe gerekçe bulunuyor. **‘Minareyi çalan kılıfını hazırlıyor.’** **“Kimyasal silah kullanılması”** kimin yaptığına bakılmaksızın bir gerekçe sayılıyor. Müdahale olsun diye Obama’nın kimyasalı kırmızıçizgi ilan ettiğinin altı kalın kalın çiziliyor. Ve **“Zalime susalım mı? Mevcut gücün gücü yetmiyor,”** diyerek en zalimler çağrılıyor. Yine gezegenin bir parçasında toplu kıyım davet ediliyor. Irak’ta, Libya’da işlenen cinayetler Suriye’de yinelenmek isteniyor.

Küresel sermayenin en büyükleri Fransa, İngiltere ve ABD, Suriye’nin ağzının payını vermeye geliyor.

Bir şey yapmak gerekiyor.

Küresel sermayenin dış müdahalelerine, sağ ve liberallerden sınıfsal yeralışları itibariyle karşı bir duruş beklenmiyor, zaten sermayenin çıkarlarını esas alıyor ve reel politik çözüm arıyor.

Eski egemen kültürlü ‘sol’, Kemalist sağ, Suriye’de diktatöre bir yaptırım uygulanmasına karşı çıkıyor, anti-işgalci, ama kapitalizmi savunarak antiemperyalist kesiliyor.

Solun da eski paradigmaları revize ederek sistem dışı bir yol kuramaması ve eski egemen kültürdeki egemenlik anlayışını sürdürmesi hâlinde, doğru bir duruş üretmesi zor gözüküyor. Dolayısıyla sol, bu tür her sorunda küresel sermaye karşıtları, ya küresel sermayenin çizdiği sınır içinde çözüm arayıp kendini avutuyor ya da sessiz kalarak veya sadece hayır diyerek çözüm dışı kalıyor. Oysa solun gezegeni kucaklayan vizyonlu olması dolayısıyla insanlığa ışık tutması gerekiyor. Zulmün bu ağır koşullarında doğru tavrın objektif şartları var ve doğru çözümün sübjektivitesi/ kültürel donanımı yeterli ve yaygın olmadığından kısa vadede eyleme dönüşmesi zor görünüyor. Ama başarmak gerekiyor.

Solun liberalleri seyretmek, kuyruğuna takılmak yerine çözüm üretmesi gerekiyor. **“Kahrolsun küresel emperyalizm, savaş ve diktatör Esad”** demek yeterli olmuyor.

Çünkü atılacak bombalardan belki de en az etkilenecek Esad ve ailesi. Ama harekât olasılığı çıktığından beri kaçacak yer arıyor, gidecek yeri olmayan yoksullar sağ kalıp kalmayacağını korku ve endişe içinde bekliyor.

Küresel sermaye bir halkı cezalandırma hakkını nereden, hangi dayanaktan alıyor?

Suriye’de insanlık suçu işlendi, kimyasal silah kullanıldıysa, silahı kullanan, üreten suçludur. Kimyasal silah üretim laboratuvarlarını yoksullar mı kurdu! Bunca silah, yoksulların egemenliği, çıkarları için mi kullanılıyor!

Üreten, kullanan küresel sermaye, utanmazca cezalandırma kararı alan yine kendileri oluyor.

Bu kirli sistemi görmeden, teşhis koymadan, karşı tutum almadan solcu olunamıyor.

Bu durumda, diktatör Esad’ın yüz bini aşan insanı öldürüşüne karşı da bir şey yapmak gerekiyor.

Sınırlar diktatörlere kendi halkını öldürme ve keyfine göre yönetme hakkı vermiyor, seçimle gelmiş olsa bile. Nitekim Suriye’de de tesbit/ tayin edili kontenjanlardan seçimler oluyor ve yönetimde, çoğunluğunu Sünni Araplar olmak üzere Hristiyanlar da yer alıyor. Görünen o ki seçilmek, demokrat olmaya ya da diktatör olmamaya yetmiyor.

O hâlde kürede ulusal yaşama evrensel bir standart getirmek gerekiyor.

Öncelikle, eski bağımsızlık anlayışının evrensel ilkelere bağımlılık olarak değişmesi gerekiyor.

Yanlış kararların çıkmasına müsait olan Birleşmiş Milletler'in günün dünya ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde yeniden yapılandırılması gerekiyor.

İnsan hakları ihlallerinin olduğu ülkelere silahlı değil, uluslararası mahkeme kararlarının barışçı müdahalesi gerekiyor.

Uluslararası mahkemeler, diktatörlerin oluşumunda rol alan küresel sermayenin ve kurumlarının da sorumluluğunu açığa çıkarması ve gereken kararı vermesi gerekiyor.

Söz gelimi Türkiye'de 1980 darbesine "**Our boys**" diyerek önyak olmanın veya Mısır'da General Sisi'ye desteğin vb. küresel sermayenin insanlık dışı faaliyetlerinin açığa çıkması ve bir yaptırımının olması gerekiyor.

Halkların birbiriyle doğrudan bağ kurmasının yasal mevzuatının oluşması ve küreselleşmesi gerekiyor.

Sonuç olarak küresel bir silahlı müdahalenin derhal durması ve ivedi olarak bir uluslararası bir kurul kararıyla geçici bir seçim yönetimi kurularak Birleşmiş Milletler gözetiminde Suriye'de demokratik bir seçim gerçekleştirilmesi gerekiyor.

Savaşa ve ölüme karşı olmak için sağcı solcu olmak değil insan olmak yetiyor.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt yorumzedeler

İlker Demir 10.09.2013

KCK Eş Genel Başkanı **Cemil Bayık** bir açıklama yaptı köşeler yorumdan taşıtı.

Yorumlarda, kalem ve kimlikler ayrı olsa da zihinler aynıydı:

"Bayık'ın açıklaması önemsiz değilse bile, Öcalan son sözü söyler. Çekilme durdu/ durmadı. Taktik mi, stratejik mi? Acaba bir tehdit mi?"

Bunlar Türkiye'de yorum/ analiz. Peki, bunlar analiz midir, uzman bir analist bunları mı yazar?

Yorumcunun birikimi, vizyonu, pozitif veya negatif olması, niyeti önemsiz, bu kapsamdaki bir yazı yorum yazısı değildir. Çünkü o tür cümlelerle yapılan, haber ajansının verilerini yan yana dizip haber metni değil de, makale tarzında yazması gibi bir eylemdir.

Yapılan tanım olarak böyle ama bunun bir de durduğu yerin siyasal konumlanışına göre kurulmuşsa cümleler, ortaya insanlığın aldığı yol itibarıyla Hitler mahkemelerinde karar veren hâkimlerden beter bir durum çıkar. Günahları boynuna, cümlelerinden sonra, kendi kendilerine, "**Vay be, ne diplomatça oldu, ne de kıvırıyor şu cümlem, yanlış meslek mi seçmişim!**" demişler midir, kim bilir!

Kürt sorunu, çözümü ya da çözüm süreci demek **Cemil Bayık**'ın açıklaması demek değildir. Çözüm, **Demirtaş**'ın **Öcalan**'a gidip gelmesi de demek değildir. Bunlar olsa olsa sürecin birer parçalarıdır, ama bunları

sorunun aslı gibi sunmak ve orada tutmak çözümü buralara hapsetmek demektir. Kişiler etkilidir ama belirleyici olan harekettir; bu genel geçerdir, unutulmamalıdır.

Yapılan kasıtlı mıdır, bir mühendislik çalışması mıdır, nedir, çok önemli değil, ama o içerikte yazılanlar birer analiz değildir. Olsa olsa yazı gününü kurtaran metinciklerdir. **Bu tür "ne şiş yansın ne kebab"ta kalan metinlere, yorum, haber-analiz değil, haber metni ya da en iyimser tanımla haber-yorum denir.**

Açıklamalar yorumlanamaz mı? Tabii ki yorumlanır ama yorum, açıklamaların arka bahçe falına bakmak değil, sorunu doğru tanımlayıp doğru çözümleri öngörmektir; sorunun nedenlerini ve çözümü, gidişatı tahlil etmektir; olayları, nedenleri ve üreteni ortaya çıkarmaktır. Süreç yürümekte midir? Yürümemekteyse nedendir? Devlet mi, Kürt tarafı mı ipe un sermekte, çözilemeyeište bölgesel ve küresel nedenler etken midir?

Ortada bölgesel hatta küresel bir Kürt sorunu var. Barış bölgede yaşayan tüm canlılar için yaşamsaldır. Bu sorunun çözülmesi her bakımdan şarttır. Böylesine acil bir sorunun çözümü için uğraşan bir yorumcuysa yazıyı yazan, engelleri tanımlar ve ortadan kaldırmak için öneri sunar. Kürt barışını kim, neden engellemek istemektedir. Kürt halkı niçin gerilla olmuştur? Kürtlerin istedikleri bir imtiyaz mıdır? Temel haklar, anadilleri ve anadillerinde eğitim yapabilmeleri ve de yerel ve kültürel yaşama dair şeyler hep yaşamsal. Kürtlerin temel hakları 90 yıldır verilmemiş ve bu temel hakları tanımamak bir gasp, gaspa karşı demokratik mücadele yolları sürekli zindanlarla, işkencelerle, zulümlerle ve ölümlerle kesilmiş ise, Kürtlerin gerilla olmasından başka bir yol kalmamışsa.. Kürtler gelinen şu koşullarda bir halk olduğunu ve hakları olduğunu bilince ve bilinçlere çıkarmışsa ve artık demokratik yolla sürdüreceğim haklarımı kanunileştirmeyi demişse, onların bu yeni ve doğru yollarına omuz vermek bir insanlık onuru olmalıdır. Devlet ve devletin varyantlarının barışın tesisine engel olma gayretlerine ise dimdik karşı durulmalıdır.

Kim ne derse onu demelidir, başkasının dediği üzerinden diyeceğini tarif etmemelidir. Aksi hâlde, "Bayık ne kastetti, demek istedi ki tekrar silaha sarılırız".. gibi kuşkularla barış oyalanır, umuda yazık edilir. Çünkü amaç zaten Kürt mücadelesini hâlen sahip olduğu silahtan koparmak ve haklarını teslim etmek, demokratik zemine çekmektir. Bunu hakları teslim etmeyenler, devlet yapacaktır. Silahı tekrar alırsınız veya bırakmayız demeleri o bağlamda bir tehdit değil, verili durumun tanımıdır ve bunu değiştirmeye dönük adım atmamak, hakları teslimi sürüncemede bırakmak, durumun devamını istemektir. Üzerinde durulması gereken, sivil siyasete geçişin **önündeki insani, evrensel engellerin kaldırılmayışı ve vebali büyük bu sorumsuzluğu devam ettiriyor.**

"Hem vurup hem de ne vuruyorsun be" denmemelidir.

Kürt hareketi örgütlüdür. Silahı bırakmanın ve sınırdan çıkmanın yüzdesi olmaz. Örgüt silahı bıraktım, dışarı çıktım dediyse, silah bırakılmış, dışarı çıkılmış demektir. Önemli olan silahın, gerillanın kaynağının, yani halkın buna ikna olmasıdır. Onun yolu somut adımlardan geçer. O yüzden analistler, somut konuları yazmalıdır:

Roboski ne oldu, niçin o çocuklar devletin bombalarıyla paramparça edildi?

KCK tutukluları neden hâlâ içeride?

Siyasi Partiler ve Terörle Mücadele Yasası neden değişmedi?

Anadilde eğitim bir temel haktır, neden hâlâ gasp edilmektedir?

Anayasa taslağında tek etnisite inadı neden?

Bunlar yazılmadan Bayık tehdit mi etti, ne demek istedi gibi lafları yazmak, üstüne de birkaç barışa dair cümle kurarak Kürtlere ağabeylik taslamak analiz değildir. Çözümün engellerinin evrensel haklara direnen devlet ve devlet zihniyetiyle bütünleşmiş hükümet olduğunu bıkmadan yılmadan, tekrar etme pahasına yazmak lazım.

Bunları yazmak için bir yerlerden atılmaya da, **Orhan Pamuk** veya **Ahmet Altan** olmaya da gerek yok.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cami- Cemevi projesi bir asimilasyon mu

İlker Demir 17.09.2013

Türkiye devletle yönetilir. Siz bakmayın adına cumhuriyet, yönetim biçimine demokrasi dendiğine. Halk karıştırılmaz, Batı'yla paralellik olsun diye oy verdirilir ama yönetim hakkına fiilen sahip değildir.

Türkiye'de her hak devlete aittir. Doğumdan ölüme bütün yaşamı devlet düzenler. Kaç çocuk, nerede okuyacak, hangi dili kullanacak, hangi dille eğitilecek, flörtünden evliliğine kadar doğrudan veya dolaylı hep devlet yönlendirir. Karşı düşünceye, karşı düşüncenin yapacağı eyleme bile devlet karar verir.

Bu dünyaya, öbür dünyaya ve inanca, karar ve ayar bu otoriter devletin asli görevidir.

Söz gelimi, Türkiye'de yaşayanların milletinin ne olacağına devlet karar verir; devlet "**herkes 'Türk'tür'**" dedikten sonra herkes Türk olmak zorundadır. Aksi, sürüm sürüm sürünme, ölüm dâhil her türlü cezadır.

Keza inanç da; devlet halkın dininin Müslümanlık olduğuna karar verir ve artık herkes kayıtsız şartsız Müslüman'dır. İsterse olmasın, azınlık hakları kâğıt üstünde bir masaldır; mübadele; gelire, mülke, mahalle baskısı dâhil her türden müdahale, derken yol, "**gönüllü**" kaçıtır.

Gönüllü kaçamayan yanar. Ya asimile olur ya da devletin yöntemleriyle hakkını arar. Çünkü devlet demokrasi ve demokratik ve barışçı yöntemleri dinlemez. Ya devletin dediği ya devletin dediği olur. **Türkiye'nin en önemli sorunu bu otoriter devlet anlayışıdır.**

Bu otoriter devlet yapılanması yüzünden Türkiye'de herkes mutsuz, başta Kürtler olmak üzere halklar, inançlar ve hakları baskı altındadır.

Kürtler yıllar süren mücadeleden sonra ayrı bir halk olduklarını nihayet kabul ettirdiler ve barış sürecinde bu otoriter ve tekçi devlet yapılanmasıyla cebelleşmekte, ama inançlar henüz o kadar yol katedemediler.

Devletin inancı zapturapt için Diyanet'i var. **Diyanet'in kurulduğu 1924 yılından beri devlet İslamiyet dâhil tüm dinlerle sorunludur. Devlet İslam olmayan halkı "fiili ikna"yla halledemediği noktada asimilasyona başvurmaktadır. Bundan en çok nasibini alan, (Hristiyanlar ve diğerlerini zaten kalmadı diyecek kadar azdır) Alevilerdir.**

Aleviler, kendilerinin İslam'la ilgilerinin olmadığını, ayrı bir inanç, ayrı bir din olduklarını iddia etmekte; oluşumlarını tek tanrılı dinler gibi ruha, yaradılışa değil, doğuş, yeniden doğuşla izah etmekte, başka bir donla (biçim) geleceklerine inanmakta; doğum hak kapısıdır demektedir. Aleviler, Enel hak sözleriyle, inandıkları Allah'ı farklılandırmaktalar. Aleviler, boşanma ve ikinci kadını düşkünlük (Hristiyanlıktaki aforoz gibi) kabul etmektedir. Aleviler, tek tanrılı dinlerdeki erkeğin ilk ve kadının erkeğin küçük kaburga kemiğinden yaratılmasını erkeğe tanınan bir imtiyaz olarak görmekte ve kendi inançlarını ana soylu kabul etmektedir. Kendilerine göre, camiye de, hacca da gitmedikleri gibi, giden Alevi'yi düşkün ve o ibadetleri yapmayı iki yüzlülük olarak görürler. **Yunus Emre**'nin dizeleri inançlarının dayanağını kuvvetlendirmek için:

"Oruç, namaz, zekât, haç, suç ve cinayettir

Fakir bundan uzaktır, gerçeğe erenler içinde"

Ve **Bektaşî Veli**'den de, ayrı oluşu ifade eden deyişler:

"Yar ile yanmışız/ Servet ile övünmeyiz/ Hak deyip hakka dönmüşüz/ Cennet ile övünmeyiz.

Bütün evren semah döner/ Aşkından güneşler yanar/ Aslına ermektir hüner/ Beş vakitle avunmayız.

Canan bizim canımızdır/ Teni bizim tenimizdir/ Sevgi bizim dinimizdir/ Başka dine inanmayız.

Hüdaî'yim hüdamız var/ Dost elinden bademiz var/ Muhabetten gıdamız var/ Ölüm ölür biz ölmeyiz."

Beyan esastır. **Özellikle inançta beyan daha da esastır. Dolayısıyla Aleviler ayrı bir inancım var diyorsalar, kimse onlara etik ve hukuken hayır sizinki ayrı din/inanç değildir diyemez, diyememelidir.**

Ama bu devlet der. Bu devlet kurulduğundan beri inanca karışır. Kurucu devlet 1925'te çıkardığı bir kanunla tekke, zaviye ve türbeleri kapatır; 1980 askerî cuntası da değiştirilmesi dahi teklif edilmeyecek yasa olarak anayasalaştırıp yasağı pekiştirir.

Ama şu sıralar Alevilere yönelik bir plan gereği AK Parti, bu kanunu değiştirmeyi amaçlamaktadır. Planlama, Alevileri Sünni Müslümanlar gibi devletleştirip kontrol altında, cemevini Diyanet'in eteğinde tutmak, verilecek bir statüyle maddi imkânlar sunmak ve imkânlardan asimile olmuş eski Alevilere maaşlar çıkarıp bazılarını susturarak Sünnileşmeyi genişletmeyi, muhalefeti azaltmayı amaçlamaktadır.

Gidiş o ki, politikleşmiş İslam'ın devlet kanadı bir taraftan bunları yaparken öbür taraftan '**sivil**' kanadı Ankara Tuzluçayır semtinde **Cemevi- Cami- Aşevi** ortak kültür merkezi inşaatının temeli atılmakta ve başka yerlerde benzerlerin geleceği haberi verilmektedir.

Projeye karşı ve taraftar olanlar tartışmaktadır. **Cemevi- Cami projesi, 12 eylül zindanlarındaki siyasi "karıştır barıştır"ın dinî anlamda olanıdır.** Çünkü eşit statüde olmayan iki dinin yan yana duruşu binaların duruşuna benzemez. Bu statüsüz Kürtlere "**cumhurbaşkanı olmanıza ne engel var**" sorusuna benzer. Ne ki, proje bir pratiktir, Alevileri asimile etmeye çalışan bu proje değil, devlettir. Ve üzerinde durulması, mücadele edilmesi gereken, bu tür dinî teşebbüsler değil, devlet din ilişkisidir. Çünkü aynı paralelde Aleviler de cemevinin yanına diğer dinlerin ibadet edeceği bir mekân yapabilir. Bu bağlamda inançların sorunları olamaz, olmamalıdır.

Dinler kendi kendini yönetmelidir. Devlet dinî kuruluşları sadece denetlemelidir.

Yapılacak acil eylem, kuruluştaki çarpıklığı düzeltmek, anti-laiklik sembolü Diyanet'i kapatıp devleti laik ve demokratik hâle getirmektir.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bölücülük bir hak mı

İlker Demir 24.09.2013

Türkiye'de hak ve özgürlükleri, kavram ve terimleriyle yazıp çizmek, konuşup tartışmak devletin tekelindedir.

Türkiye'de sorunları temelden tartışmak yasaktır, çözmeye çalışmak engelle karşılaşır.

Ama 12 Eylül cuntasının buluttan nem kapan hâinden hallice görünen bugünkü iklimde hak ve özgürlükler, somutlanmazsa, temelden tartışılabilir.

Mesela, **Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı vardır demeden, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi evrensel ilkedir diyebilirsiniz.** Faili belli odaklar mimler koysa da, fanatik ırkçı devletçilerin dışında kimse açıktan engel olmaz. Hatta kamuoyuna karşı, **'tabi tabi, ne demek, Kürt hakları verilmelidir', 'demokrasinin yolu Diyarbakır'dan geçer'** bile diyebilir bazı **'akıllı'** devlet yetkilileri.

Ama özgürlük somutlanırsa, külahlar değişilir. O alan devlete aittir. Orası yasaktır. Yasak dendiye, yasak, bir düşünce özgürlüğü kapsamında tutulmaz, terör sayılır. Türkiye'de bir hak savunucusunun her an bir **'terörist'** olma ihtimali vardır. O alana giren, kavramlar gibi zinciri göze almıştır, mahpus bavulunu hazırda tutması gerekir.

Yasaklar beşikten itibaren bilinçlere, zihinlere yazılır. Öncesi sayılmazsa, 1000 yıllık devletin oluşturduğu zihniyetin hâkim karakteri devletçidir ve devlet yasakçıdır. Egemen zihniyette temel hak ve özgürlükler, devletin inayetindedir. Bürokrasi, medya, sosyal medya ve bilumum mantar çeper devletin doğal, dolaylı yasak organlarıdır, bu organların pratiği yasaktan tonlardır.

En koyu yasak, temel hak ve özgürlükleredir. Temelden uzaklaştıkça renk açılır.

Ve şu sıralar hem en yasak hem de en çok konuşulan **Kürtlerin anadili**. Anadili konuşmak merkeze yakın alandır ve serbesttir; eğitimi devlete ait alandır ve yasaktır. Medyada temel haklara yakın alanlarda tartışmak en bi demokratlık, adeta insan hakları, özgürlük ödülü almaya aday kabul edilir. Hele bir de, dindarı japone kollu giyinmeyi, **'laik'**i başörtü takmayı savunursa, demokratlığı kıyısından taşar. Kürtler, her konuda olduğu gibi anadili konusunda da ne kadar sosyolojik, psikolojik, diplomatik vb. ne bilgileri varsa ortaya döksün, devlete ve halka mumlarca ışık tutsun diye bunlardan boşuna bir şeyler bekler. Çünkü bunların seçimleri durdukları yere göredir ve dolayısıyla demokratlıkları yüzeyseldir. Mesela temel haklar tartışılmaz iade edilir diye söze başlarlar ama anadil temel hak değilmiş gibi tartışılır. Bu en bi demokratlar, yasağa doğal uyum göstermenin bir yolunu kıvrakça bulur, temel hak anadili, **"memleketi böler mi, bölmez mi?"** başlığıyla tartışır; hiç biri, **"Kürtler haklarıyla Kürt'tür, Kürtler bir halksa, bir halkın tüm haklarına sahip olmalıdır. Hükümet kem küm etmemeli, hakları teslim etmelidir!"** demez.

Özetle dedikleri, hak ve özgürlükler, evrensel kriterler temelli değil, devlet temellidir.

Ve fakat bu dememede bir zihni yapılanma ve imkânlardan olma hâli ve ihtimali var mıdır, önemsizdir, zira asıl geriletilmesi gereken devletin tutumu dillenmez, dolayısıyla aldıkları rodeo yoludur.

Hadi bu en bi demokratlar tartışmaz da, onlara 'liboş' diye kurum kurum kurumlanan, solun tapusu kendinde sanan, ama artık utangaç milliyetçi kalmış muhafazakâr solcular, bu en bi demokrat 'liboş'lar kadar bile tartışamaz. Dillerinden eksik etmediği ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi Kürtlere gelince 12 Eylül Anayasası'ndan beter bağlaçlara boğulur, çözüm öneremez, kurtuluşu devrime ertelemekte bulur.

Ama bakın Avrupa'da ne olur.

- "İspanya'ya 11 Eylül 1714'te dâhil olmuş Katalanlar (yedi milyon) bağımsızlık yanlısı; 11 Eylül 2012'de bir milyon Katalan bağımsızlık için yürüdü."
- "İtalya'dan ayrılmak isteyen beş milyon civarında nüfuslu Veneto'da, Veneto Bağımsızlık Partisi ayrılmak için referandum kampanyasında."
- "Birleşik Krallık'ta (İngiltere) altı milyon nüfuslu İskoçya halkı, 18 eylül 2014'de bölünmek için referandum yapacak."

Avrupa'da hak haktır, birey birey, halk da halk. Bir halk ve birey hakkını kullanmak için devletin inayetine başvurmaz. Hakkını kullanır. Hiç kimse o pratik için, fanatik ırkçıların dışında, 'ya sev, ya terk et' demeyi, devletten kovmayı, herhangi bir ceza vermeyi aklına bile getirmez.

Tam bağımsızlık şu küreselleşmiş sermaye sisteminde zaten mümkün değildir; bir tür izolasyondur; küresel sistemle mücadele edecekler için temel insan hak ve özgürlüklerine bağlılık temel kriterdir.

Ayrı yaşamak da, yaşamayı savunmak da haktır, düşünce özgürlüğüdür.

Kendi kaderini tayin hakkı, isteğe bağlıdır, kayıtsız şartsız temel bir burjuva haktır.

Temel haklara aykırı tutum haksızlıktır.

E, o zaman bu en bi demokratlar **ne diye temel bir hakkı, anadilde eğitim hakkını, 'böler mi, bölmez mi' diye fallar!**

Haklar ve özgürlükler, ekmek mi, papatya mı?

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dinci faşizm, devrimci faşizme karşı

İlker Demir 01.10.2013

Türkiye'de herkes her konuda az çok veya çok az bilgilidir.

Deprem olur, televizyon ekranları deprem uzmanlarıyla dolar, izleyenler ister istemez az çok deprem uzmanı gibi olur. Halk deprem terimleriyle konuşur: **"Bu ay mutfak, artçılara gebe."** " **Cüzdanda fay hattı kırılması Maliye bakanına bağlı."**

Keza ABD Ordusu ta Amerika'dan Irak'taki halkı öldürmeye gelir, televizyonlarda canlı yayını izleyenler bu kez savaş terimlerini öğrenir.

AB, demokrasi; PKK, Âkil İnsanlar, Kürt; Suriye ve Mısır, Ortadoğu ufku kazandırır halka.

Toplumun bilgi ortalaması, hemen işbaşı yapsınlar diye adeta hızlandırılmış bir eğitimle her konudan biraz öğretilen astsubaylar düzeyindedir. Ve uzman diye ekranlardan, danışmanlıklardan inmeyen halkın dinledikleri, özel olarak kendilerini yetiştirmemişeler eğer, bilim yuvası, üniversite olmayı engelleyen 12 Eylül YÖK'ünün yüksek lise öğretmenleridir ve dolayısıyla onların bilgi düzeyi de ortalamanın biraz üzerindedir.

"Yarım imam dinden, yarım doktor candan eder" misali yarı uzmanlık, uzmanlıktır buralarda.

HERKES "FAŞİZM" UZMANI (!)

Bu aralar son moda: **Faşizm uzmanlığı**. Moda olduğundan beri tepki duyulan her şey faşizm. **Faşist, faşizan** deseler yine bi nebze, hemen pat diye, sizi gidi falan **faşizm** denir. Faşist demek kesmez, nedense daha bilgili ve içi dolu karşı çıkmak için ille de faşizm demeleri gerekir.

Bu nitelemenin en birinci moda olanı, **"Dinci faşizm!"** demek. Bu cümleyle AK Parti haklanır, vesayet paklanır, devrimcilik bir numaraya çıkar.

Kabararak devrimcilik taslamanın pirim yaptığı şu politik iklimde pek akıl işi değil, ama objektif **'yarı uzmanlık' seviyesinden** zıddı da çıkar. Onlar da, **"Devrimci faşizm!"** der. Bu cümle de önceki gibi çok anlam barındırır. Bir kere, ne ka' demokratik bi bakışı olduğunun sübjektif müjdesini verir. Sonra, arka bahçede, **'sol'**cu olduğu hâlde AK Parti'nin yaptığı iyi şeyleri, ne ka' adilce desteklediğini belirtir; tam ikballiktir.

Tanım başlamaya görsün, piyasalaşmış **kısasa kısas faşizmler** sahnede yerlerini alır; **Kemalist, laik, liberal, İslam, yandaş, statükocu...**

Ne ki, siyasal çap bakımından eskisi de piyasa yoğunluğu hariç farklı değildi. Mesela, **12 Eylül cuntasından önce, sisteme nispi demokrasi diyen, pasifist, düzen solcusu sayılırdı. Ama darbeden önce faşizm denince, darbeye tanım kalmadı.** Ya halk iktidarı ya faşizm; gri yoktu. Eh, onlar da halkın evladı, sol da, yarı uzmanlıkta geri kalacak değil ya.

Yarı uzmanlık yarı cahillik demektir. Bilmediğini analize de cahil cesareti gerekir. Yoksa nasıl her kızılana faşizm denebilir! Gerçi bunlar eski sahneler, Dallas dizileri zamanında seyredilen, küresel tüketime hazırlayan vulger propagandalardan kalan, sana ne, kime ne, vücut da onların, hayat da diyen ilkel benlikler. Karşılıksız çek yazmak gibi, yaz yazabildiğin kadar meblağı, karşılığı olmadıktan sonra. Oysa, her sözün, terimin ve kavramın bir karşılığı var. Ve anlamlar sadece yazılı olan değil, kastı, ruhu, bağlamları, felsefesi, mantığı var; hiçbirini keyfi, rastgele kullanılamaz.

Öyleyse, sözcüğün etimolojisi, semantiği ve tarihi gibi konular uzmanlarına, faşizm nedir kısaca bakmakta fayda var.

FAŞİZM NEDİR PEKİ

Faşizmin iktidar olduğu zamanlarda yaşamış ve mücadele etmiş, faşist Hitler mahkemelerinde (**Leipzig**) yargılanmış, dolayısıyla konuya hâkim, zamanının komünist lideri **Dimitrov**, Komüntern'e sunduğu raporda faşizmi; "**Sermayenin en gerici, en ırkçı, en saldırgan kesimlerinin diktatörlüğüdür**" diye tanımlar.

Diğer tanımlar da aşağı yukarı bu tanıma benzer. Bir tanım, "**Faşizm, burjuva demokrasisi denen burjuva diktatörlüğünün siyasal biçimlerinden biridir. Faşizmin burjuva demokrasisinden farkı, onun burjuva devlet iktidarının 'açık terörist diktatörlüğü' olmasıdır**" der.

Avusturya kökenli ünlü psikanalist ve psikiyatrist **Wilhelm Reich** de, **Faşizmin Kitle Psikolojisi (The Mass Psychology of Fascism)** adlı eserinde, faşizmin sadece ekonomik nedenlerle izah edilemeyeceğini, cinselliğin ve özellikle de erkekliğin tırmandırılarak teşvik görmesi gibi psikolojik boyutları üzerinde durur.

Tanımlardaki ortak özellik, her aracı kullanmasının yanı sıra, arî ırk, üstün ırk, kan gibi milliyetçi ve ırkçı propaganda, fetişleştirdiği ve dayandığı sermaye/ iktidar/ devletten başka özne, hatta kanun bile tanımama, diktatörlükten öte yani devlet terörizmi ve bunun için ordusunun (militarizm) olmasıdır.

E bu durumda, bir sistem olan faşizm, yerel bir kavga'nın adı olabilir mi? **Devrimci faşizm olur mu? Faşizm, karşı devrimcidir. Bir ahlaki muhafazakâr tepkinin şiddet uygulayıcılarının politik niyeti o şiddete ad olamaz. 'Devrimci'yse şiddet uygulayan devrimci faşizm, dinciye dinci faşizm, liberalse liberal faşizm, faşistse faşist faşizm denir mi hiç! Şiddeti uygulayan ırkçı, faşizmi savunan biri bile olsa, denmez; konu lokal; faşist, faşizan saldırı filan denir. Bir kavram bu kadar savruk, sorumsuz ve kaba kullanılamaz.**

Medyada siyasi komiser olmaz, siyasal literatürden bu kadar uzak birinin böyle bir analize teşebbüs etmemesi gerekir.

Keza Kemalist, laik ve İslam faşizmi için de aynı sorumsuzluk ve bilgisizlik sözkonusudur. Cumhuriyetin ilk yıllarında daha burjuva yoktu ki en gözü dönmüş, ırkçı kesimi olsun, dolayısıyla sistem faşizm olsun. Olsa olsa, otoriter, diktatörce vb. olabilir.

Faşizm dini kullanabilir ama dinci, İslamcı faşizm de olmaz. Diğer unsurlar bir yana, din, faşizmin önemli unsurlarından milliyetçiliği/ ırkçılığı peşinen reddeder.

Kralcı faşizm, feodal faşizm, kölecî faşizm vb. diyerek emperyalist dönemin kavramını taş devrine kadar cılamamak kavram katliamıdır.

Bu kadar zırcahilliğe herhâlde ancak Türkiye'de rastlanır.

Siyasi makalede kavramları cümle içinde kullanmak, **Kemal Sunal**'ın filmindeki köylünün ağaya **zalim** yerine '**faşo**' demesine benzemez.

Her zaman uzman olmayıverseniz, her şeyi bilmeyiverseniz olmaz mı?

Sözcük, terim ve kavramları, esir almayın, özgür bırakın, onlara ve okuyuculara kıymayın efendiler.

Lütfen!

il_demir@hotmail.com

'Reform'lar 12 Eylül'e vız gelir!

İlker Demir 09.10.2013

Türkiye'de siyaset, devletin belirlediği gündem üstünden yürüyor.

Çünkü 783.562 m2 arsanın sahibi devlet, hayatın her alanına hâkim. 100 yıl önce başlayan sistem ana çizgisinde hassas, göze batan arızalar darbelerle tadilattan geçiyor, hâkimiyet perçinleniyor. Darbecilerin haklarını da yememek lazım, girilmesi tellerle ve kanunlarla yasaklı alanlarda, birnevi BBG (biri bizi gözetliyor) yönetiminde üstatlar; o izolasyonu ülkenin tamamına uygulayarak zihinlere, akıldan geçenlere kadar karışan bir yönetimin anayasa, yasa ve kurallarını koyuyor, emre karşı gelinemeyen bir sistem kuruyor. Zaten mühür kendilerinde, kendilerinden sonra gelen '**sivil**'lere sadece imza atmak kalıyor. Bunlar yetmiyor, koyduklarının değişmesini dahi teklif edilmeyeceğine dair yasaklarla özgürlük kapısına bir de kırmızı bir mühür asıyor.

Yiğitsen aç.

Hele bir yelten.

Açmaya dair kanuni girişimler, yağlı kazığa hazır ol, '**bak kızdırma, bir gece ansızın gelebilirim**' vb. tehditlerle ve açığa çıkamayan faili bellilerin korkusuyla bekliyor, teklif edilemeyecekler, kırmızıçizgi, dokunulamıyor.

Türkiye'nin bu general yönetimli hapisanesi durumunu tespit eden AK Parti, hem iktidar olmanın hem de devleti kurtarmanın yolunu görüyor; yerel yönetimlerden başlayarak adım adım hükümet oluyor, kırmızı mührün yanına varıyor. Dokunuyor, dokunmuyor. Hurra! Halk illet olmuş, dokunuşa hasret, bu dokunurmuş gibiye özgürlük ve sevinç çılgınlıkları atıyor. Oysa AK Parti askerî vesayete el atıyor, ama 12 Eylül rejimine ve orduya dokunmuyor; eline, ayağına dolanan bazı cunta teşebbüsçülerini içeri tikiyor, hepsi bu. Ama herkes, hurra, **anti-militarist AK Parti**, çılgınlıkları atıyor.

Egemen sınıflara karşı mücadelede çok bedel ödemiş sol, toplumsallaşamıyor, rüzgârı ters esiyor, muhalefeti sonuç alamıyor. Bir tek Kürt özgürlük hareketi bir vakıa olarak gündeme oturuyor.

Egemen çarkın dışından bakmaya gözlerinin feri, ayakları üzerinde yürümeye dizlerinin dermanı, bağımsız mücadele ufku kalmamış, reel politikleşmiş, yorgun, yaşlanmış eski sol güçlerin '**yetmez ama yapacak bir şey yok**' demesi manidar, ama durumuna uygun görünüyor ve bu hâliyle yanına kimseyi çağırmaması gerekiyor.

Devletçi diğer bir sol da, sırf içinde dindarlar ağırlıkta diye ulusal sülaleden görmediği AK Parti'nin mührü dokunmasına karşı çıkıyor, AK Parti ak dese, kara diyor.

Tarihin her döneminde olan "**kralcı**"lar bu dönemde de çıkıyor, AK Parti'ni hiçbir icraatına toz kondurmuyor, "**Sosyalist AK Parti çok yaşa!**" diyen bile çıkıyor.

Oysa AK Parti'nin amacı, özgürlük kapısını açmak, demokrasi kurmak filan değil, hükümet olmaktan çıkıp iktidar/ devlet olmak, devletini kurtarmak. AK Parti, devleti bir şirket gibi yöneterek kurtarmak istiyor ve 12 Eylül rejiminin katı kuralları yönetmesini kolaylaştırıyor. O yüzden rejime dokunmuyor, rejimin çıplak gözle görünen çirkinliğini makyajlayıp kapatıyor, makyajladığını demokratikleşmeymiş gibi piyasaya sürdürüyor.

AK Parti yönetime geldiğinden beri hep bunu yapıyor.

Mesela rejimin ırkçı, anti-demokratik Partiler Yasası'na dokunmuyor, ama çok tepki toplayan, kendi parti toplantılarında da sorun olan Türkçe dışında konuşma yasağının kaldırıyor, diğ r dillerde propaganda yasalaştırılıyor; hurra, bu, '**yaşasın çok dillilik**' oluyor.

Anadilin temel hak olduğunu herkes kabul ediyor, eğitim hakkı çıkmıyor; özel okullara pas ediliyor. Zaten yazıda fiilen kullanılan **x, q, w** serbest oluyor, temel hak kalıyor, yapılan reform oluyor. Pişkin amigolar pişkin, reklam yazarı gibi icraatı cilalıyor, hak ve özgürlüklere verdikleri zarardan dolayı özür dilemeden  alışıyor. Kitaba göre anadilde eğitimi devlet parasız sağlaması gerekiyor, ama kimse "** zel okullar devlet mi, bu eğitimi vermezsen devletliğin nerede kalır**" diye sormuyor.

Baş rt  yasağı kalkıyor. Fiilen kalkmış, eksik ama iyi oluyor. Ancak kimse bunun neden yıllarca kalkmadığını, kadın memurların etek boyları, giydiği pantolon kumaşına kadar karışılmasını, **giyinme özgürlüğü** kapsamında ele alıp sormuyor?

1600 yıllık Mor Gabriel Manastırı'na kavuşan Süryaniler belki haklı ama analizciler de kaybın muhasebesinden çok, iadeye şükrediyor.

Kürtlerin yeni parti kurup özgürlük hareketinin gücünü böleceği olasılığıyla, siyasi partilere devlet yardımı için oy oranı yüzde 3'e düşürülüyor. Daha düşmesi lazım ama ileri bir adım atılıyor.

Ancak '**bak, şu sistemlerle oranı fiilen y kseltirim ha**' tehdidiyle, yüzde 10 seçim barajının en az yüzde 5'e düşmesi beklentisi, temel demokratik haksızlığın üstü örtülüyor.  reten tüm koşullar sürse de, **ırkçı andın kaldırılmasıyla Kürtlere/ halklara bir parmak re el** verilmek isteniyor.

Nefret su una hükümetin öznel niyeti karışıyor, yasa "**cinsel kimlik**" demeden çıkıyor.

AK Parti mış gibi yapıyor.

Çünkü, 12 Eylül rejiminin anayasası ve karakteristik tüm yasaları sürüyor.

Mesela Cumhuriyet kadar eski ve 12 Eylül rejimi kadar anti-demokratik MGK (Milli Güvenlik Kurulu) hâlâ sürüyor.

AK Parti eski devletin anlamsız, işlevini yitirmiş yasaklarını kaldırarak, 12 Eylül rejimini makyajlayarak sürdürüyor.

Yeni anayasa, Terörle Mücadele Kanunu, Alevi sorunu, Heybeliada Ruhban Okulu ve anadilde eğitim gibi demokratik haklar, yeterince mücadeleyle devlet şirketinin çıkarına dokunduğunda yeni '**mış gibi**'ler için sırasını bekliyor.

Ama Türkiye'de siyaset toplumsallaşıyor, toplumsallaşma demokrasi umudu üretiyor.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Eylül Siyasi Partiler Yasası

Parti, fırka, farklı görüşte bir gurup ve amaçları gerçekleştirmek için iktidarı hedefleyen örgütlenmelerdir.

Ama burası Türkiye, acaba burada böyle midir? Burada haklar, tanımına uygun kullanılmaz, mutlaka şartlara bağlıdır; devlet, bunu verirse devamı gelir diyerek hakları kullandırtmamaya çalışır. Parti kurma ve olma hakkı da böyledir; partilerin, çerçeve dışına çıkamasın, sistem içi bir alt organ statüsünde kalsın diye zırh gibi kurallarla örülü **12 Eylül Siyasi Partiler Yasası** vardır.

33 yıl geçmesine rağmen hâlâ adlandırma **12 Eylül Siyasi Partiler Yasası** ise, 33 yılda gelen hükümetlere 12 Eylülist demek doğru hitaptır.

Neden böyledir incelenmelidir, ama bu yasayı sinirlenme katsayısı yüksek, adalete, demokratik hak ve özgürlüklere bağlılıkla analiz etmek zordur. Zira incelerken her an isyan duyguları kabarmasıdır. O yüzden **genel başkanlara tanınan padişah yetkileri** ve yasa ayrıntılarını Yargıtay başsavcılarına bırakarak, demokrasiye ve insan haklarına hemen batan maddelere bakılmalıdır.

Madde 4: "Siyasî partiler, demokratik siyasî hayatın vazgeçilmez unsurlarıdır. Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı olarak çalışırlar."

İnsanlığın aldığı bu kadar yol ve evrensel demokrasi kriterlerine imza atıp mutabakata vardığı bir gezegende böyle bir madde!

Sakinlik yorumda kalsın, o ilkelere (milliyetçilik, devletçilik, laiklik..) bağlılık esas alınırsa, CHP dâhil bütün partiler Atatürk ilkelerinden sınıfta kalır. "**Devletin malı deniz, yiyecek semiz**" demeyen, devletçi parti var mıdır! Var mı sermayenin bir dediğini iki dedirten! Diyanet'le nasıl laik olunur! Küresel kapitalizmde bağımsızlık mümkün mü! Doğru mu! Evrensel kriterler varken, otoriterlik kriterleri/ Atatürk ilkelerine uyma zorunluluğunun nesi demokrasi!

4/ f: "Partiler, Anayasanın hiçbir hükmünü, Anayasada yer alan hak ve hürriyetleri yok etmeye yönelik bir faaliyette bulunma hakkını verir şekilde yorumlayamazlar."

Yani partiler eleştirir, yorum yapamaz, yaparsa, devlet ensesinde.

80: "Siyasi partiler, T.C'nin dayandığı devletin tekliği ilkesini değiştirmek amacını güdemezler ve bu amaca yönelik faaliyette bulunamazlar."

Partilere düşünce özgürlüğü yok! Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde ayrı devlet isteyen partiler, hukuksuz!

81/ a: "T.C. ülkesi üzerinde milli veya dini kültür veya mezhep veya ırk veya dil farklılığına dayanan azınlıklar bulunduğunu ileri süremezler."

Açıkça partiler Kürt, Çerkes, Alevi vardır diyemez. Partiler Alevi, Kürt ve diğerlerinin varlığını kabul ettiğine göre, buyurun parti cenazesine.

81/b: "Türk dilinden veya kültüründen başka dil ve kültürleri korumak, geliştirmek veya yaymak

yoluyla Türkiye Cumhuriyeti ülkesi üzerinde azınlıklar yaratarak millet bütünlüğünün bozulması amacını güdemezler ve bu yolda faaliyette bulunamazlar."

Yani Kürtçe vb. dilleri ve kültürleri konu edinen partiye kapatma davası açılabilir.

84: "Siyasi partiler, Türk toplumunu çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkarmak ve Türkiye Cumhuriyetinin lâiklik niteliğini korumak amacını güden:

a) Tevhidi Tedrisat, b) Şapka İktisası Hakkında, c) Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Bir Takım Unvanların Men ve İlgası, d) Türk Kanunu Medenisi.. 110 uncu maddesi, e) Beynelmilel Erkamın Kabulü, g) Efendi, Bey, Paşa gibi Lâkap ve Unvanların Kaldırıldığına Dair, h) Bazı Kisvelerin Giyilemeyeceğine Dair Kanun hükümlerine aykırı amaç güdemezler ve faaliyette bulunamazlar."

Sayın **Sabih Kanadoğlu** başta olmak üzere tüm Eylülist Yargıtay Başsavcılar menüsü. Açıklaması da, devlet bir partiyi kapatmak isterse, madde bulur.

89: "Siyasi partiler, lâiklik ilkesi doğrultusunda, bütün siyasi görüş ve düşüncülerin dışında kalarak ve milletçe dayanışma ve bütünleşmeyi amaç edinerek özel kanunda gösterilen görevleri yerine getirmek durumunda olan Diyanet İşleri Başkanlığının, genel idare içinde yer almasına ilişkin Anayasanın 136. maddesi hükmüne aykırı amaç güdemezler."

Yani, partiler programlarında "**Diyanet'e hayır**" diyemez; devletin dini, dinî bir kurumu, böyle laiklik olur mu diye soramaz.

Neden kimse Diyanet'e yıllardır dokunamaz?

Belki de **Murat Belge'nin yazdığı gibi askerî vesayetini yerini alacak olan Müslüman vesayetinin** kurumsal biçimi Diyanet olacaktır, kim bilir!

Asıl soru AK Parti yeterli çoğunluğu olduğu hâlde neden bu partiler yasasına bir bütün olarak dokunmaz?

Dokunmak için sol, liberal, sosyal demokrat olmak gerekmez, burjuva olmak yeterlidir.

Öyleyse, AK Parti burjuva demokrat bile değildir.

O hâlde, piyasacı danışmanlar, AK Parti'yi zaten fiilen kanunlara takiyenin sürdüğü, hukukun kriterleşmediği, 12 Eylül'ün yasa ve ruh olarak yaşadığı şu koşullarda Partiler Yasası'nı bir anti-demokratik kriz ânında, "**Partilere hürriyet çıkacak, demokrasi uçacak paketi!**" için sırada bekletmektedir.

Bekletir bekletir, her köşe alkışçı, tünel ışıkçısı dolu nasılsa.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti'den devlet adamı çıkar mı

İlker Demir 24.10.2013

Kritersizlik açığa çıkarılmalıdır.

Sağ, sol, yer ve tarih önemli değildir.

Son günlerde kriteri muamma bir tartışmada bir sunucunun '**dekolte**'sine Sayın **Hüseyin Çelik**'in sataşması üzerine fırtına koparıldı: **"Ekmekle, gelecekle oynayamazsın bakan!"**

Daha Kurban Bayramı'nın ilk günü, **"Babamızı ziyaretten önce size geldik, bayram harçlığımızı vereceksiniz"** mealindeki hasbıhâlde, Başbakan'ın 200 lira vermesine bir gurup, en anti-devlet muhalefeti çıktı: **"N'ayır, gazeteci devletten harçlık almaz!"**

Ergenekon davasına kadar içerideki bir arkadaşını ziyaret eden subaylar da şiddetli azarlar yedi: **"N'olamaz! Devletin onurlu subayı bir suçluyu ziyaret edemez!"**

Çok değil, birkaç ay önce, uzaktan inşaatlardan sorumlu bakan görünen Sayın **Bayraktar**, tedavisi için konuşmak isteyen bir genç kadına para vermek istemişti de, kum torbasına dönmüştü: **"Utan, bir genç kıza sadaka verilir mi!"**

Benzer bir '**fırça**'yı 12 Ekim'de Sağlık Bakanı **Müezzinoğlu** ayakkabılarını fırçalayan bir çocuğa, 10 lira bahşiş verdikten sonra, '**kendine bir boya sandığı al**' tembihinden yedi: **"Daha çocuğun adını, yaşını sormadan, hizmetle hizmetçi kültürü farkını anlatmadan, verdiğin öğüde bak hele!"**

Keza Başbakan sık sık üstüne farz olmayan konularda bazen Dede Korkut, bazen Deli Dumrul olur, tüm Türkiye'ye buyurur: **"Her zevce en az üç dindar bebek doğura!"**

Türkiye'de bu geleneği belirginleştiren 12 Eylül darbebaşı **Kenan Evren** oldu, o da her konuda **az** bilgisiyle '**uz**'mandı; sanatı sanatçılardan, tıbbı doktorlardan iyi bilirdi; turistik tesis açılışlarında en mühendis olur, tuvaletlerde klozetlere destek konulmasına kadar karıştırdı, ama solcuların dışında kimse karşı çıkamazdı.

Burası Türkiye, burada, ne devlet adamları ne de devlet kafalılar kriter tanır!

Bütün bu tepkilerin özeti, **"Devlet adamı nasıl böyle bir 'yanlış' yapar!"** tavrıdır, yanılgıdır, kritersizliktir. Yanlışın nedeni adeta tepkinin kendisidir.

İFLAH OLMAZ DEVLETÇİLİK

Cumhuriyet kurulduğundan beri sağcısından solcusuna, aynı nasırlı anlayış vardır. İflah olmaz bir devletçilik. Devlet büyüktür. Allah devlete zeval vermesin. Yanlış bile milletin iyiliği içindir.

Sağ zaten devlettir ve devletse şiddet. Cahil solun sağcı sandığı politikleşmemiş dindarlar, devlete sessizdir, ama gücün farkında olan sol için güç, olmazsa olmazdır. O yıllarda başka ufuk yoktur ve solun devletçi olması olağandır. Günümüzde ise artık ulusalcılık sol değil, ama yeni solun da derece derece bu sınıflar üstü devlet adamlığını zımnen savunuyor olması manidardır. Hele bu yanlışların, sol literatür kokulu makalelerle, '**bu vandalizm cana tak etti gayrı, olumlu bir şeyler olsun**' bağlamında da olsa, biçimsel olarak devlet adamlığına yakıştırılmaması gözden geçirilmelidir.

Toplumdan izole devlet adamları bu yanlışları yapmayabilir, ama yaşayanların doğal duruşu yanlışsa, yapmaması ikiye bölünür olur. Zira alışkanlığı olmadığı hâlde kalabalığı görünce abdest almak için çeşmeye metreler kala kolları sıvamaya başlayan devlet adamı çoktur. Devlet adamının yaptığına yanlış demek başka, o koltukta oturan o yanlış yapamaz demek başkadır. O koltuk zaten bir egemenlik makamıdır; sınıfına karşı olamaz. O sebeple o koltukta oturanın yanlış yapmaya hakkı yoktur denemez, koltuk korumaya alınamaz. Ve fakat oturan da bir insandır, zaafı ve kuvvetli yanları vardır. Hiçbir kişi, ister bakan, ister başbakan, ilah, tabu, hukuk ve şeyler üstü değildir. Ayrıca kişiselliğe izin vermemek devlete kutsal bir anlam yüklemek demektir.

Devlet “**büyük**”leri için trafiğin durdurulması, öncelik, bu köhne kutsal devlet ve adamlığı anlayışının küçük bir örneği değil midir?

Bu köhne anlayışın temelinde, ülkenin modernistinden dindarına, yasakçı beynin utançları, ayıp ve günah vardır. Ve cinsellik hem tabu, hem maldır. Köleci toplumdan beri o yasaklarla büyümüş insanlığın bir evladı, Sayın Çelik için o sataşma bu manada normaldir. Şimdi hakkını yememek lazım, hükümet sözcüsünün dekolte anlayışı da çarşıdan ‘**açık**’, nikaptan evladır. Ayrıca o bir kişidir, nasıl ululuk beklenir; asıl, vazife çıkaran kişisiz tutumlar açığa çıkarılmalıdır.

Bayramda gazeteciye harçlık tam bir turnusol. Tepki, karşı çıktın mı, haşhaştan ufağına kadar diyen ilkel düşmanlık anlayışının ürünüdür. Makam ayrıdır, insan, dindar R.T. Erdoğan ayrı; inancının bayramında bayramlaşması, harçlık vermesi hakkı ve gazetecinin de alması insanidir, toplumsaldır. İnsani bir iletişim-muhabbetin harçlığında kalanlar, bakmayın anti-devlet çıkışlarına, aslında kriteriz, yıpratmak için her yolu mubah sayan iflah olmaz anti- AK Partici, kutsal devletçilerdir.

Bakan Bayraktar ve Sayın Müezzinoğlu’nun tutumları spontan/ kendiliğinden. O anda tabii ki, bakanlardan seminer, brifing vermeleri beklenemez. Bir bakan iyilik/ lütuf amacıyla verdiği belli bir paranın o anda etik, estetik olamayacağını düşünecek inceliklere sahip olmayabilir. Sağlık Bakanı’ndan da o yaşta çocuğun çalışmamasını, bahşiş kültürünün yanlışlarını söylemesi beklenmemelidir. AK Parti evrensel değil, pragmatik, pratik tüccar zekâlı, bakanları da fitr, dolayısıyla çocuğun aile geçimine katkısı için sandık almasını önermesi kendi bakışı içinde tutarlı ve ‘**gerçekçi**’dir.

Keza Başbakan’ın ‘**buyruk**’ları da kişisel tavsiyedir, kabulleneni bağlar.

Ama hükümet yetkilileri, AK Parti kararı değilse, mutlak değil tabii, kişisel düşünce ve kanaatlerini kişisel alanda tutarsa, eski devlete özenmezse iyi eder. Tabii tavsiye boşuna, zira onlar da sistemin ürünü ve varacakları yer, eskimişlerin beklediği devlet adamlığı; yanlışsız, steril, kriter tanımaz.

Kriter, ışık gibidir, açığa çıkarır.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

HDP Türkiye partisi olur mu

İlker Demir 03.11.2013

HDP ilk olağanüstü kongresini yaptı.

Nasıl anlatılsa, nereden başlansa; **Kürtler, Kürtler(*)**..

Evet, aynen öyle. HDP'yi anlatmak demek Kürtleri anlatmak demek. Kürtleri anlatmak Türk devletini, Osmanlı'yı anlatmak demek. Mezopotamya'yı, Fırat ve Dicle arasını, Ortadoğu'yu anlatmak da yetmez, petrolü, enerjiyi, ABD'yi, AB'yi anlatmak, küresel sermayeyi anlatmak demektir, HDP. Bu kadar çok etken içinden, Türkiye partisi çıkartmaya çalışmak Türkiye'yi Dicle ve Fırat arasına taşımaya çalışmak gibidir. HDP'den Türkiye partisi çıkar mı diye heyecan üretip oyalamanın, voluntirizmin anlamı yok. Hem henüz etkenlerin kararı yok, hem de Türkiye'nin böyle bir partiye hazır koşulları yok.

Dünyada egemenler, politikasını güce, çıkara göre belirler. Türkiye'de de öyle. AK Parti devleti, pragmatik ve çıkarıcıdır; güçler dengesine göre politika çizer. Öyleyse, önce doğru hedeflerle bir güç olunmalıdır.

HDP'nin güç olmak için koşulları vardır, bir güç olabilir ama bu güçten Türkiye partisi çıkmaz.

Kategorik olarak bakıldığında Türkiye'nin demokratikleşmeye, Kürtlerin ulusal haklarının iadesine ihtiyacı var. Her iki hedef birbiriyle doğrudan ilintili de olsa aciliyetleri farklıdır. Belki de tortusu kalmış milliyetçiliğin bir tezahürü olarak ille de ortaklık üretmek adına '**tavuktan mı, yumurtadan mı çıkar**' tartışmasının gereği yoktur. Mesela Kürtler için anadilde eğitim olmazsa olmaz, acil çözüm ve uğruna diş diş demokratik bir siyasi mücadele gündemindeyken, sendikal bir hakkın alınması o kadar acil değildir. Alkışları, heyecanları, beklentileri, gördükleri rüyalar bile farklıdır. Örnekler çoğaltılabilir.

Doğaldır. Kim ne diyebilir! Tek ortak çılgınlıkları barıştır; ortada Mehmetler ve gerillaların ölümü dışında çılgılık attıracak bir ortaklık yoktur. Kürtler için AK Parti'nin ilk Diyarbakır mitinginde bir Kürt gencinin mealen dediği, '**fabrika filan değil, önce insan yerine koyulmak**' acildir. Gerçi o günden bugüne, epey yol alınmıştır, ama Türkiye'deki diğer halklar, hâlâ o duyguyu anlayabilir, empati yapabilir, bu sorun Türkiye partisiyle çözülür diyecek durumda değildir. Ayrıca yılların yetiştirilme tarzı milliyetçilik de büyük bir engeldir.

O hâlde Türkiye'de acil ihtiyaç, başta Kürtler olmak üzere tüm ulusal, kültürel haklarının iadesi için çok yönlü bir mücadeledir. Bu mücadelenin politik örgütlenmesi kuşkusuz partidir. Ama tüm sivil örgütlenmeler de toplumu geleceğe hazırlamak için mücadele içinde olmalıdır. Mücadelenin ana eksenleri halkların hak ve özgürlükleridir, örgütlenmenin de iskeleti halklardır.

HDP, Türkiye'den Ortadoğu'ya uzanan, her halkın seksiyonu olan bir halklar partisi olup haksızlığa karşı dik durma merkezi olabilir.

Parti, uluslaşmış, uluslaşmakta olanlar ve yitmekte olan bir kültürü, dili yaşatmaya çalışanlar dâhil olmak üzere tüm kültürlerin mücadelesini kapsamalıdır. Halklar bakımından zengin Türkiye'yi fakirliğe mahkûm eden tekçi devlette yapısal değişiklik sağlayana kadar bu ulusal ve kültürel hedef korunmalıdır. HDP, sosyalist, liberal, dindar, dinsiz veya demokrat ayrımı yapmayan bir ulusal haklar ve kültürler partisi olursa ve öyle hareket ederse bir ihtiyaca cevap verir. Gelene önkoşulsuz hoşgeldin denmesi gerektiği gibi, ki yapısal değişiklikten sonra kim nasıl bir rejim isterse, tamamen kendi bileceği iştir de diyebilmelidir. Alışılmışın aksine olunmalı, ille ortak görüş için çalışılmamalıdır.

Tabii bunu sağlamak için eski demokratik merkezîyetçi örgütlenmeyi müzeye kaldırmak gerekir. Çünkü her halk, kültür, kişi, kendi istediği doğrultuda düşünmek ve davranmak hakkına sahiptir.

HDP, tüm halkların ama gerçek olan da kıvılcımın tutuşturduğu Kürtlerin partisi olacaktır; bu kaçınılmaz, doğal bir zorunluluktur. Bir Kürt zaten MHP ve CHP'de olmaz, güç, çıkar vs. gereği olabileceği AK Parti ve hatta YSGP (Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi) içinde olmanın dahi kayıp olacağını düşüneceği bir parti olmalıdır HDP.

Bu perspektiften bakıldığında HDP, daha önce başarısız olmuş örgütlenmeler, **TBKP** (Türkiye Birleşik Komünist Partisi), **BSP** (Sadun Aren, Birleşik Sosyalist Parti), **YDH** (Cem Boyner; Yeni Demokrasi Hareketi), **ÖDP** (Ufuk Uras, Özgürlük ve dayanışma Partisi) gibi olmamalıdır. Bu örgütlenmelerin programları mı, yönetenleri mi kötüydü! Hayır, programları da, yöneticileri de iyiydi; demokratik de sayılırdı. Bugünlere de katkısı oldu, ama bir ihtiyaca cevap veremedi.

HDP içinde eski sol örgütlerin olması ne sağlar?

Olmalarında kuşkusuz hiçbir sakınca yok, örgütler duyarlılık sigortası gibi dururlar; üye sayısı az da olsa nitelikli çabaları, birikimleri, polemikleri olumlu bir katkı da üretebilir ama kitleselliği sağlamaz. İlacı olsa kendi keline sürerdi misali, kendi örgütünü kitselleştirememişlerken halklar örgütüne bir kitleselleştirme katkıları olmaz. Ama HDP halkların partisi olacaksa, örgütlere, örgütsel işlev düşmez. Dar kadro örgütlenme anlayışıyla kitlesellik birarada olamaz. Bu bağlamda örgütler, kişiler olarak kalabilir, faydalı da olur, ama işlevsiz bir yapının temsili olmaz; doğal yöneticilik ve delegelik kendiliğinden kalkar. Ayrıca sol örgütsel varlık, bugünü kuran, bedel ödeyen sosyalistler olsa bile ulusal kitleselliğe engel olur.

Özetle, halkların partisi olması temenni, HDP'den çıkırsa çıkırsa, Türkiye'deki Kürtler partisi çıkar.

Peki, Türkiye'de demokrasi ve sosyal kurtuluş çıkar mı?

Nasıl anlatılsa, nereden başlansa; **Türkler, Türkler.**

(*) esin, '**Bodrum Bodrum**' şarkısı.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yaşam tarzını aşağılama kanunlaşıyor

İlker Demir 12.11.2013

Başbakan bunu hep yapıyor.

Aslında Başbakan mı yapıyor, günü veya durumu kurtarmanın oportünist çifte standartlarla donanımlı köhne hâkim bilinç mi pek belli olmuyor.

Konu, Başbakan'ın kızılı erkekli kalınan evler hakkındaki kişisel anlayışını devletleştirmek istemesi. Tabii konu güne, duruma dokunduğu oranda tepki görüyor. Ortak nokta, alanı olmayan yerlere devlet müdahalesi hane dokunulmazlığını zedeler.

Ama hayret, kimsenin, bu bir özel yaşama tecavüzdür dememesi, olgunlaşma mı, bir sabah ansızın '**zırrr, tak taak**' filan olur da, ne olur ne olmaz kaygısı mı net anlaşılmıyor.

Tırsıldı mı yoksa!

Moderniteye ne oldu böyle? Devletin eski varisleri ve eteğinden yapışmış “sol”culara altın tepside bir gündem, ama oy zamanından olsa gerek, sesler kısık çıkıyor.

Ama ya siz, sağ modernite, size ne oldu, ne oldu size böyle, neden sessizsiniz? Yoksa, sözlerin kastı siz değilsiniz zannıyla mı sesinizi kestiniz? Ne oldu özgürlük şarkılarınıza? Yoksa, her koşulda devlet senfonisi için nakarat söyleyen birer vokalist kalmaya mı niyetlisiniz?

Yok hayır, sahiplerin kaynak sessizliğine karşın taraftar köşeler en bi cilalı muhafazakâr cümlelerle objektifliklerini kanıtlama fırsat reyonuna dönüşüyor: “*Tamam, muhafazakâr bir hükümet, muhafazakâr olmak zorundadır; muhafazakârlığınızda kalın, olmazsa olmaz özgürlük alanlarına girmemede de muhafazakâr olun lütfen.*”

Ekmek mezara, bekleme, savunacak argümanlar gelene ya da bulana kadar.

Onlar bulana kadar, bugünler için yetişmiş ana kadro, yasak yardımcıları devreye giriyor.

Sağlık Bakanlığı müşaviri demeci patlatıyor: “**Üniversite çevresindeki jinekologların söylediğine göre, üniversite öğrencilerinin kürtaj başvurusunda patlama var.**”

Bunda ne var! Bilgi, sağlam, sakat diye oyalanmanın anlamı ve önemi yok! **Hamile kalma yaşındaki bir kadının hamileliğinden ve kürtajından doğal daha ne var! Bırakın gencecik kadınların bacak arasını gözlemeyi! Devletin müşavirinin kadın bir öğrencinin cinselliğinin fonksiyonlarını takip etmesi kadar ahlaksız ne var!** Bir de ahlak adına!

E, müşavir vazife çıkarır da, vali durur mu? “**Koca**” vali hukuksuz tekmil veriyor: “**Devlet ahlakı korumakla görevlidir. Başbakanın üzerimize düşen sözü emirdir.**”

Seçimler yaklaşırken vekil de hukuki duramıyor. **Ş. Tayyar** geçmişinden süzülen tekmilin en şiddetlisini sunuyor: “**Kız öğrencilerle erkek öğrenciler yalın bir şekilde aynı evde kalamazlar. Yasayla değil, farklı enstrümanlarla çözüm getiririz.**”

Enstrüman acaba ne şiddetli çözümler gizliyor!

Geçmiş geleceğin aynasıdır, tartışmayı başlatan Başbakan’ın geçmişte, eylemcilere pompalı tüfekle karşı çıkan vatandaş için söylediği sözleri teminat saymak gerekiyor: “**Eğer siz vatandaşın camlarını indirirseniz, hayatına kastederseniz, vatandaş da eğer elinde böyle bir tedbiri, imkânı varsa kendisini savunma yoluna gidecektir.**” (4 Kasım 2008)

Başbakan ‘**gücü gücü yetene**’ diyor.

Artık vatandaş ahlak konusunda çıkaracağı vazifeyi bekliyor. Öğrenci mekânları, ahlakı iki bacak arasında kalmış bu anlayışın ahlakı için ne ahlaksızlıklar bekliyor!
İnsanın içi acıyor.

Bu, AK Parti’nin devlet oldum tavrıdır.

Bu eski bir devlet tavrıdır.

Hıristiyan olduğu için öldürmeler, sarığını çıkarmıyor diye asmalar, favorisi, doğum yeri, kâğıt parçasına yazdığı iki satır şiir yüzünden yıllarca tutuklamalar, türban takmaktan eziyetler, istikballe oynamalar, Kürt diye dışkı yedirmeler, devletin hemen akla gelen cürümleridir.

Eskiden gerekçe devlet, misak-ı milli, Atatürk, Türklük idi, din ve ahlaki Diyanet eliyle devletin kontrolünde tutuyordu. Şimdi doğrudan tutulacak. İkisi de kanun namına! İkisi de hukuksuz. Elde tutma, nitelik korunuyor, fark nicelik.

AK Parti kendi anlayışındaki gibi yaşamayan kadınları kanunen aşagılamak istiyor.

Ne emekçiler, ne dindar ne pozitif modernistler, ne de liberaller artık AK Parti'den demokrasi beklesin. Tüm devlet partileri gibi onun da marjinalleşmesi için tavır almak gerekiyor.

Hani derler ya, "**zararın neresinden dönersen**" ve "**bir musibet bin nasihatten iyidir**" diye.

Öyle işte.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Millet/ulus ne, halk ne

İlker Demir 19.11.2013

Türkiye'de **millet** denince hemen akla, **gariban**, oy bile vermeyen **çarşafli kadınlar**, **şapkali**, **tıraşsız**, **sakallı erkekler** gelir de, **ulus** deyince, **resmî tören**, **devlet erkânı**, protokolün az ötesinde, **döpiyesli**, en fazla **eşarpli kadınlar** ve **takım elbiseli**, **kravatlı erkekler** olan modern bir topluluk gelir hep nedense.

Oysa **milletle ulus** aynı anlamlıdır.

Peki, **ulus nedir?**

Ulusun aritmetik bir tanımı yoktur.

Devlete, bulunduğu coğrafyanın adının verildiği görölmektedir; mesela Amerika gibi bazı devlet adları, ulus anlamlı kullanılmaktadır, ancak ulusu tarif etmez.

Genel kabul gören tanım: **Dil, toprak, ortak ekonomi, tarihî geçmiş, kültür, ruhi şekillenme nitelikleri taşıyan topluluklara ulus/millet denir.**

Genel kabul denmesi, sayılan nitelikler konusundaki ayrılıklardır. Söz gelimi niteliklerinden toprağı, Alman düşünür **Kautsky** savunur, Avusturyalı düşünür **Otto Bauer** savunmaz. Yine kabullerden olan ortak ekonomik yaşamı, **Kautsky** küçümser, **Bauer** hiç kabul etmez.

Vladimir İlyiç Ulyanov, Lenin'e göre ise, esas olan dil ve topraktır.

Ayrıntılar tartışılarsun, varılan noktada dünya ulusal olana devlet olma hakkını (**self determination, kendi kaderini tayin hakkı**), çok adil uygulamalar olmasa da, 1. Dünya Paylaşım Savaşı'ndan sonra daha belirgin bir biçimde kabul eder, NATO ve Birleşmiş Milletler de korumaya alır.

Sol, bu hakkı, uluslaşması sürenler için dahi savunur; yok olma riski taşıyan dil ve kültürleri yaşatmayı, geliştirmeyi zenginlik sayar. Çünkü ulusal ile sosyal arasındaki çelişki, emir kumanda veya iradeyle ulusallığı aşarak, yok sayarak değil, yaşanarak çözülür. Ama komünistlerin ayrı olanı geliştirme teşviki, ulusal değer ve özelliklerle fazla hemhalına neden olur ki, enternasyonal toplantılarda tek ulus tanımı evrensel duruşun önünü tıkar.

Oysa komünistlikle ulusallık zıttır, çelişir.

Komünizm uluslararası değil, uluslar üstü, küresel bir düşüncedir, devlete ve milliyete uzaktır. Zira komünizm, **Komünist Manifesto**'ya (1848) göre, üretim araçlarının özel mülkiyet düzeni kapitalizm ortadan kalktığına devlete gerek yoktur ve işleyiş, **"herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre"**dir.

Köleciler toplumdaki beri verilen ekmek, eşitlik ve adalet mücadelesi, hedefleri itibariyle hâlâ insanlığın özlemi ve kapitalizmle paralel çıkan uluslaşmada da bu özelemler kullanılır. Genç ulus-devletin ulusal sınırları, yasakları, gümrük vergileri vardır; hükümete, iç pazara, ekonomiye de muktedir. Ama **Marx**'ın deyişiyle sermayenin kulağına gelen o **'yetmez, daha fazla'**, iç pazarın dışına yönelir. Bu, kapitalizme, emperyalist aşaması ve bugünkü küreselleşme, gezegene de, ekonomi ve siyasal mücadele açısından yeni bir çehre getirir. Artık kapitalist de, emekçi de küreseldir.

Ama bazı **'komünist'**ler küreselleşemez.

Hatta ulusallığı aşmak adına 19. yüzyılın da gerisinde, ulusal hakları bir hak olarak savunmamaya dahi başlar. Anti egemen kılıfı altında kaba milliyetçi ve nihilist bir tutum alırlar.

Gümrükte kalmış bu devletçilerin diğer bir yanı sıra da, ulusun ilk çıkışında dillendirdiği eşitlik ve özgürlük gibi kavramların kendi sınıfı için, bugünkü tabirle Bolu'ya kadar olduğunu hesaba katmadan **sınıfsız kaynaşmış bir toplum olma** sanısını devam ettirmeleridir. Toplumu üretim ve mülkiyet ilişkileri şekillenmesinden soyut, sadece bir topluluk olarak görünce de bu yanlış görülemez.

Bu yanlışın bariz bir yansıması, mesela Türkiye'de uzun yıllar sendikalar bile işçi sınıfına işçi kitlesi diye hitap eder.

Sınıfları bilmeyen herkes, benzer yanı sıra düşer.

Bu, Kürtler şunu istemektedir, Türkler bunu istememektedir gibi cümlelerle sık sık işlenmektedir.

Oysa dünyanın her yerinde **uluslar homojen değildir, sınıf ve tabakalardan oluşur**, egemen **sermayedardan yoksul ameleye kadar herkes ulus içindedir**.

Bu konuda fark edilmesi gereken, halktır, tanımıdır. **Halk, ulusun egemen sınıf dışında kalan kısmıdır**.

Bu bağlamda Kürt burjuvası ile Kürt işçisi Kürt ulusu içindedir, fakat Kürt burjuvası Kürt halkı içinde değildir.

Keza bu, tüm uluslar için geçerlidir.

Bunu ulusun egemenine anlatmak kolay da, ulusal egemenlikçiye anlatmak zordur.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barzani buluşması: 'Ne mutlu Müslüman'ım diyene!'

İlker Demir 26.11.2013

Başbakan Erdoğan'ın Irak Kürdistanı Başkanı **Barzani**, **İbrahim Tatlıses** ve **Şivan Perwer**'li Diyarbakır çıkarması, devletin 2005'te Diyarbakır'da sürdürdüğü yeni tutumundan bir sahnedir, ama içte barışa, Ortadoğu'da paylaşım da vesiledir.

Halkı acil ilgilendiren barıştır ve barışa atılan adım desteklenir. Ama bu sahnede de, andın kalkması, x, q, w harflerinin özgürlüğü ve diğer adımlar gibi jelatinli paketlerde umut güzellemesinden öte somut bir vaat yoktur; genç siyaset yazarı Yıldırım Oğur'un kulakları çınlasın, tünelde de, hak ve özgürlükler temelli bir barışın soluk bir ışığı dahi görünmemektedir.

Ama barışa hasret gözler, Başbakan'ın, milyonlarca Kürd'e söylediği, "**Kürdistan**", "**cezaevleri boşalacak**" retoriğine kilitlenmektedir.

Keşke olsa. Tabii ki âlâ, eyvallah; dilekler kabuldür, ama sloganla barış gemisi yürümektedir!

1993'ten beri barış sloganı atan devlet, bugüne değin barışı teminata dair somut hiçbir temel hak ve özgürlüğü yasalaştırmamıştır. Başta Kürt Özgürlük Hareketi olmak üzere, demokrasi güçleri ve AK Parti'nin mücadelesi sonucu aşılın psikolojik eşiklerle, yasalaşmamaya rağmen söz ve tutum, korku duvarını aşmıştır. Gelgitler, Âkil İnsanlar, çözüm raporları ve 2013 Newroz'u ile süreç, barış yoluna sokulmuştur. Ve en azından temel haklar, ağır hasta ve seçilmişlerin tahliyesi, anadilde eğitim planı, göz göre göre devletin bombaladığı Roboski yargılaması, seçim barajının kalkması vb. beklenmiştir.

Ama nafile, temel tek adım atılmamıştır.

Devletin yeni rota konusunda tereddütleri ve mutabakatları devletin sorunudur, ama halkların beklentisi, '**şenlik**' ve hatta retorik yanısıra, adım atılmasıdır.

Devletin inkâr ve asimilasyondan vazgeçmiş görüntüsü nitel bir değişime dönüşmemektedir. Devletin eskiden Kürtler başta olmak üzere Türklük dışındaki etnik farklılıklara, din, inanış ve kültürlere şiddet uygulayarak sürdürdüğü egemenlik, artık nabızı ve gücü dikkate almaktadır. Ama hepsi o kadar. Şimdi devletin kırmızı saydığı da, güçlüyse suçlanmamakta; suç, mutad, hukuki bir terim olmaktan çok, bilek gücüne açık zeminlerde durmaktadır. Sayın hitabından yargılanma, Kürdistan demenin devleti bölmekten müebbet hükümleri, kürsüden Kürtçe konuşulabilme ve hatta Irak'ta kurulan Kürt devletini bile yasadışı ilan eden yerlerden buraya gelmeler, meşrudur, fiili hukukileşmelerdir, ama yasalaşmadan eksik kalmaktadır. Evrensel eksikleri belirtmeden, '**kötü, örnek değildir**', kötüler üzerinden, aynı yerde duruş değiştiren bir devlete, '**vay be, AK Parti ne günlere getirdi**' vb. güzellemeler ve övgüler, muhaliflik de, sivillik de değildir. Zira, yetki, devletin o zehirli kılıcı, zahiri tepede asılı durmaktadır.

Ve söylemedikleri sübjektif istemleri, hükümete yamamak, hükümete kafa kol atmamak gerekmektedir.

Konuşmaları iyi okunmalı, Başbakan, halklar ve inançlar, haklarıyla özgürdür dememekte, '**76 milyon yeni, tek yürek bir Türkiye**' demektedir. Ve tüm hitaplarında Cumhuriyet'in bugüne gelen tekçiliğinin öznesini, Türklüğü kaldırmamakta, yanına gücünü dayatanı, Kürtlüğü koymakta, gerekirse diğerlerini de koymakta beis görmemekte, ama tekliğin rota değiştirerek sürmesini istemektedir. Barzani daveti ve ortak aidiyetle somutlandığı üzere, Sünni Müslümanlık ortaklığına ve paydasi muğlâk, heterojen kalabalığın **sık hitabıyla**,

Kardeşlik Hukuku’na, ama bunu da, olmazsa olmaz adabıyla değil, zamanla, fiilen olurla yapmaya çalışmaktadır.

Rota, “**ne mutlu Müslüman’ım diyene**” dir.

İsteyenin Trklğyle/ Krtlğyle, isteyen Hıristiyanlığıyla/ ateistliğiyle vnebilmesi gibi hükümet üyelerinin de böyle bir özlemi olabilir, ama devletleştirmeden, dayatmadan.

Yine eski hamam yeni tas.

İlla ki!

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘Oy yoksa, hak yok’, halkı tehdittir!

İlker Demir 13.12.2013

Seçimler yaklaşırken seçmen kendi derdinde, ama siyasi partiler oy. Hele adaylar, makbuzuyla, yüksek ve derin ilişki peşinde.

E, maalesef öyle, seçim deyince, öncelikle demokratik bir işlev, seçmek, seçilmek değil de, kazanmak, ne pahasına olursa olsun kazanmak gelir akla.

Oysa, işlevine uygun seçim, umuda yolculuk, yeniyi arama ve keşifse, medeniyetsiz doğa kadar özgürlüktür.

zgrlk mutluluk.

Hele o seçim, bir de duru ve adil olursa..

O insanlığın yıllarca kanı canı pahasına elde ettiği seçme seçilme hakkından tabii ki vazgeçilemez.

Esasında seçimde lekeler, sistemin kendi içinde, ama gel gör ki, ne seçmenler, ne de seçilenler bunun bilincinde.

Sistemin yasası bu; oy da, cepteki para gibi pazarlayanın direktifinde. Siyaset artık alınıp satılan bir mal yani meta.

Öyleyse temiz, adil bir seçim için oyların metalaşmasını önlemek için de seçimi kazanmak gerek.

Sonra, kim kime, niçin oy vermeli?

Halk kendi partisine ama hangi parti halkın partisi, onu irdelemek gerek.

Halk, egemen sınıflar dışında kalan, emeğiyle geçinen toplum kesimleriyse, egemen sınıfların partilerine oy

vermemeli.

Peki iktidar, ana muhalefet ve yavru muhalefet partileri, halkın partileri mi?

Türkiye’de sendikasızlık ve denetimsizlikten ötürü vahşi bir şekilde süren sömürü sistemi ve onu yöneten iktidar ve onunla sistemsel olarak aynı düşünen ana ve yavru muhalefet de bu konuda iktidarla suç ortağı. Dolayısıyla işçi-emekçi hakları 12 Eylül 1980’den beri raflarda örümcekli dosya ve emekçi cinayetleri vaka-i adiyeye.

Başta Kürtler olmak üzere ulusal ve kültürel haklar, anadilde eğitim hakkı ivedilikli olmak üzere çözüm beklemekte; silahların susuşuyla süren barış sürecini kalıcı hâle getirmek için yasal adımlar atılmamakta; ana ve yavru muhalefet, iktidar kadar bile miş gibi yapmamaktadır.

‘Ateş düştüğü yeri yakar’; barış süreci, Kürt halkı ve Kürt Özgürlük Hareketi’nin tek yanlı sorumluluğuyla yürümektedir.

Başta Aleviler olmak üzere Müslümanlık dışındaki inanışlar da yasal teminat altına alınmamakta; laikliğin önündeki engel olan Diyanet’i kaldırmak akıldan dahi geçmemektedir.

AB ile görüşmeler askıda, demokratikleşme adımları atılmamakta; üstüne üstlük Başbakan, iktidar oluş nedenlerini unutarak otoriter devletlere (Şangay İşbirliği Örgütü) bizi içinize alın diyebilmektedir.

Dış politika, yoksul halk çocuklarının canını hiçe saymakta ve yine muhalefet, savaşa vize veren tezkerelere oy vererek iktidarla at başı gitmektedir.

Roboski, hasta tutuklular, seçilmiş tutuklular, terör yasası, seçim barajı, yaşam tarzına müdahale vb. daha çok sayılabilir.

O hâlde hayata dair bakıldığında görünen, iktidar da, ana ve yavru muhalefet de halkın partileri değildir.

Tüm emekçiler, ama özellikle Kürtler, Kürt burjuvaları, AK Partili, CHP’li ve MHP’li emekçiler dâhil, bu seçimde barışı yasalaştırmayan bu egemen devlet partilerine, AK Parti’ye ve AK Parti’den beter Kürt hakları karşıtı CHP ve MHP’ye oy vermemelidir.

İktidarlar kendine oy veren halka hak vermez.

Hak verilmez, alınır!

Halk kendi partisine oy verip haklarını alır.

Oy bölünür, bir işe yaramaz dedikodusu, yılların aldatmacasıdır; halkın partilerinde sayılan her oy bir hak istemidir.

“Oy vermezsen iktidara, hak vermez sana” demek, tamamen kişiliksiz bir politikadır; halkı tehdittir.

Seçimlerde doğru politika doğru ilkeler etrafında birleşip doğru yöntemlerle yürütülmelidir.

Kirli araçlarla gelen iktidar, kirli yürür.

Halkı, emekçileri temsil ettiğini iddia eden sol ve demokratik güçler, egemen partilerin eteğinden inmeli, artık kendi ayakları üzerinde yürümelidir. Sol, beş senden bir benden olsun takasına girip egemen güçlerin hiçbirini tercih etmemeli, halkın politikasını yedeğe vermemeli, ortak ilkeler üzerine ittifaklar kurarak ve bunu da kapalı kapılar ardında değil, açıkça ilan ederek yapmalıdır.

Umutsuz olmaya mahal yoktur, zira siyasal olaylar aritmetik değil geometrik gelişir. Türkiye’de bu gelişimin potansiyeli vardır; talep edilen haklar halk nezdinde maddi güç olmaya yönelmiştir, siyaset toplumsallaşmaktadır ve olgular, gelecek aydınlık günlerin müjdesini vermektedir.

Önümüzdeki seçimlerde oylar oya gibi işlenmeli, halk kendi partilerinde özgüven bulmalı, balkonlardan sahte nutuklar yerine kendi barış güvercinlerini gökyüzüne salmalıdır.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haksız kazanç kapitalizmin mayasıdır

İlker Demir 01.01.2014

"Yerli Aglutinant dil grubuna ait Hattiler ve Hint Avrupalı Hitit kralı Pithana'nın oğlu Anitta, Hattuşas'ı fethederken 50 cm. çapındaki dinozor yumurtalarıyla karşılaşır."

İnternette. Kopyala, yapıştır, alla pulla, dantelle, renkli bir kutuya koy, hemen yanına da hicveden bir karikatür ve tabii Tunç Devri uzmanı, olabildiğince bol titrli bir tarihinin destekleyici açıklamasını da ekle; sayfa hazır.

Sonra gelsin tiraj.

Bilgi yanlış mı, doğru mu? Önemli mi! İyelik muhafaza edilsin yeter.

Burası Ortadoğu'nun kuzeybatısıdır, bütünde Trakya'nın oranı kadar bile Batılı/Avrupalı değildir.

Türkiye’de her şey diğerini inkâr ya da görmeme üzerinedir. Muhakeme, mantık, emek, değer yoktur; en küçüğünden en büyüğüne **"doğru"**, geçerli olan aidiyettir.

İlke- prensip, tutarlılıkla geminin dümeni döner mi!

Bugünün yanlış yarın doğru. Ya da tersidir.

Gerekçe bazen ekmek, bazen yaşam korkusu, ama motivasyonun en yüksek çıtası aidiyete sadakattir.

Mesela 1987’de Filistin çocuklarının intifadası için sağ ve solun tüm renklerinin verdiği destek hafızalarda ve belgelerdedir.

Tüm yazı ve eylemlerde indifaya övgü vardır.

O övgüler konu Kürt çocuklarının intifadası olunca bağlaca takılır.

Şovenler belli de, solcuların ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kayıtsız şartsız desteklemeleri nerededir?

Siyonist “**sol**” olur da milliyetçi “**sol**” olmaz mı? Acaba İsrail’dekilere mi özenmişlerdir, analize değerdir.

Filistinli çocuklara hak olan neden Kürt çocuklara olmaz?

Hakların dini mi vardır?

Dilin, kültürün dini mi vardır?

Halayların, türkülerin, düğünlerin, ninnilerin dini mi vardır?

Aidiyetin adaleti yoktur.

Aidiyetin çıkarları vardır.

İlke prensip değil, aidiyet ne derse, zihni ve izni onu der.

Mesela yolsuzluk. Yolsuzluğu yazanlar, aynı aidiyetçi “**sol**” ve sağa sor; o anda aidiyetin çıkarları neredeyse, cevapları odur.

Kim suçlanmakta? Sonuç bellidir.

Kavramsal değildir, basit ve sıgıdır algılar.

Zihinlerinde arama yapılır, örgüt, hücre, suçlu bulunur, önce zihinlerde kodese atılır.

Bu, egemen zihin.

Türkiye’deki düzey, eşitlik, adalet, hak ve özgürlükler bağlamında, insanlığın aldığı yolun çok gerisindedir.

Bu bağlamda yolsuzluğun açığa çıkması hukukun değil, egemenlerin iznine bağlıdır. Operasyon onların istedikleri noktada durur. Kapsam ve icraat onların çıkarlarının kaldıracağı kadardır.

E, o zaman bunlar neden dürüstlükten bahseder?

Kendi icraatlarının sonuçları değil mi bunlar.

Bu ihtiyarlara gençken ‘**ekmediğin yerden biçeceksin**’ diye öğütler verenler kim? O günün büyükleri, sistem öğretti onlara, daha çok kazanmayı, hasmını geçmeyi, yenmeyi.

Neden payınıza düşen etkenlerde susmaktasınız?

Yetmedi mi tarih boyu iktidar için zehirlediğiniz beyin, hücrelerde çürüttüğünüz isyan, idam sehpalarında kıydığınız eşitlik ve adalet?

Sisteminiz eşitlik, adalet ve barış üretmez ki! Çünkü mayasında sömürü ve şiddet var.

Peki, sizin teknoloji dışında Hitit kralı Anitta’dan ne farkınız var?

Onun gibi hayal kırıklığınıza karşı gökyüzü laneti(*) dileyebilir misiniz?

Bu operasyon kapitalizmin aidiyetidir.

(*) fırtına

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ermenilerden kim özür dilemelidir

İlker Demir 09.01.2014

1915'teki büyük acının her yıldönümünde aydınları sorumluluk tutar, kayığından bir türlü inemediği devletin bulaşan geçmiş günahlarından arınsın, vicdanı temizlensin, ama sistemin katı savunucularını da cepheden karşısına almasın bir tutum bulmaya çalışır.

Tabi her kesimin aydını kendine.

".. çok milliyetçi", "çok Ermenici", ".. sözde özür", ".. ama onlar da" vb.

Vicdanen evetlenenler, kesimin ideolojik ve psikolojik baskısına ya da egemen ekonomik çarktaki paya takılabilir, imzasız veya şerhli kalabilir.

Esasında ayrılık paydır ama çözüm paydada aranır.

Ortak payda, ne Ermeni, ne Türk, ne Hristiyan, ne Müslüman'dır.

Payda acıdır. Her tür milliyetçilik şiddet üretir. Millet öznesi, ne kadar tanım farklılıkları, ne kadar duygusal, tarihî ve sosyolojik bakımdan elimine edilirse edilsin, diğer milliyetçiliğe çağrıdır ve pratiği de acıdır.

Ancak acıyı millete indirgememek, sebebin egemenlik için devlet ve devletin ayrı milliyet ve din olgusunu kışkırttığını görmek gerekir.

Tabii bunu üreten de mülkiyet, sistem.

Özne ve yüklem doğru, analiz evrensel olmalıdır.

Burada ortak acı, 1915'te aidiyetin Ermenilere çektiğiğidir.

Acılara duyarlılık yadsınamaz ama ondan önemlisi, Ermenilere yapılan zulmün nedenleridir. Nedensiz karşı duruş, omurgasız kalır, sorunu ve geleceği aydınlatmaz.

Amaç, tarihte yaşanan insanlık dışı zulümlerin nedenini bulup halkların barış içinde yaşamasını hazırlamaktır, ulusal hapishanelerin ve müdürlerinin daha iyiliği ya da kötülüğü değildir.

Türkiye'de Marksist olmayan sol, liberal, hümanist ve aydınlar, konuları genellikle derinlemesine bilmez. Uzmanlığı aidiyetine zincirli proflar ve 80'den sonraki YÖK yetiştirmelerinin uzmanlıkları sadece bir 'rütbe'den ibarettir, köşe kapmaya, iyi geçinmeye yarar.

Mesela ulus denen hapishanenin, egemen devletçi profların halka dayattığı gibi sınıfsız kaynaşmış bir toplum değil, sınıf ve tabakalardan oluştuğunu dünyadaki sol, üniversite çevresi bilir Türkiye'dekiler bilmez. Özneyi doğru koyamazlar, yüklemi boşa yorarlar.

1915'te özne kim? O öznelere ardılları kim, yönetimde mi? Bugünkü hükümet, İttihat-Terakki ve Osmanlı'nın devamı mı?

Özrü Türk, Kürt emekçi halklar dilemeyecek elbette. Ama bunlar mesela eski Alman Sosyal Demokrat Partisi ve Enternasyonal Başkanı, Hitler faşizmine karşı savaşmış, çeşitli ülkelerde sürgün yaşamış direnişçi **Willy Brand** kod adlı **Herbert Ernst Karl Frahm**, başbakan olduktan sonra Yahudilerden özrünü örnek gösterir. Özü örnek bir tutumdur ancak o başbakan olduktan sonra artık eski direnişçi halktan biri değil devletin bir öznesidir.

Sözcük, kavram ve muhakeme, devlet- millet- gümrük hâkimiyetinden kurtulmalıdır. Bu aidiyet esaretinin dışında bir dünya vardır, mümkündür ve orası özgürlüktür.

Ermeni kıyımına bulaşmış gariban köylülerin, emekçi halkların kusuru yoktur.

Hele '**sanki doğduk bir anadan**' diyen komünistlere geleceği aydınlatan perspektifleri için teşekkür edilmeliyken onlardan kim özür bekleyebilir.

Ve yaşanan sistemde kimse din ve milletini özgürce seçemiyorken beklenti doğru adresten olmalıdır.

Hüviyet zorunluluğu, aidiyet mahkûmiyeti olmamalıdır.

Suç son tahlilde şahsi, toplumun da etkisi vardır diye toplu ceza, önceki yüzyılların icraatıdır.

Özür bir hata kabulüdür, uygar bir tutumdur, kişiliklilik.

Kişiliksizlere özür, bir züldür.

Sırf cezadan kurtulmak için işlemediği suçları da ekleyen itirafçıların itirafı da kişiliksizliktir.

Peki sınıftan, devletten yalıtılı özürler hangi türdür? Nedeni ortadan kaldırmayı ertelemek değil midir?

Suç üreten iyelik, egemenlik, egemenlik ideolojisi ve türevleridir.

Özür dilemesi gereken, milliyeti önemsiz, tüm egemenlerdir.

Bu tesbit yapılmadan dilenenler hep sözde özürdür.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burjuvasına bak solunu anla

İlker Demir 24.01.2014

"Burjuvasını söyle solunu söyleyeyim" dense, doğru sayılır.

Türkiye'de sermaye, devlet çiftliğinde el bebek gül bebek büyür, biriktikten sonra devletin, sermayenin sahibi ve burjuva olur. Ama bu kamburu sürekli taşır Türkiye burjuvası. Bu kambur kurucu gücün hep elde biri,

her daim, hep kolaylaştırıcı olur. Sistem ve rejimin çıkarları tehlikeye girdiğinde darbelerle içeri girer, tadilatını yapıp vitrini terk eder. Askerin bir '**öhö**'sü seçilmiş başbakanı fotörüyle terk ettirmeye yeter.

Askerî vesayete gıkını çıkaracak bir burjuva bulunamaz Türkiye'de. İşte bu ahvalde, birikmiş problemleri, isyan hâlindeki Kürt mağduriyetini ve demokratik açlığı yanına alan AK Parti, yılların habis uru askerî vesayeti geriletti. Yok etmedi, sadece geriletti. Çünkü AK Parti'nin vesayet karşıtı bir düşüncesi, perspektifi yoktu.

Demokratik açlığa atılan demokratik adımlar, ki AB ile uyum için ve devletin kendini zorunlu düzeltmeleri idi , bazı sol kesimi kendinden geçirdi. Onlar AK Parti'de olmayan nitelikleri AK Parti'ye vehmetti. Gezi isyanı ve Başbakan'ın ceberut devlet yüzü açığa çıkmasa, neredeyse "**vesayet bitti, sıra Mess'te**" diyeceklerdi. Gezi, ama fakat gibi bağlaçlarla ve kem kümle atlatıldı, ama 17 Aralık operasyonları, bu eski '**hızlı solcu**'ların hayallerini hızla yerle bir etti. Olacak gibi değil, yolsuzluk ve rüşvet iddiaları, görüntü kirliliği gökdelenler boyu, en hırsızın bile karşı çıkmayacağı bu ahlaksızlık iddiaları '**güvenilen dağı karla doldurdu**'. Oysa daha AK Parti'ye teori üstüne teori, güzelleme üstüne güzelleme düzeceklerdi! Olmadı! Alışıklardı, karşılandı, hiçbirisi hamisiz kalmadı. Bir tarafın Tayyip'i diğer tarafın Gülen'i oldu. Sol tarih ve zihin kaşarlıydı böylesi duruma; bu ayrıma bölünme der mi; tarihî sürecin sonucuydu; zaten epeydir belliydi; ayrı safa düşenler, olsa olsa, çürüklerin ayıklanmasıydı. E, o zaman, durmak yok, övgüler üretmeye devam. Sivriysin kalemler/ klavyeler, yeni duruşu allayıp pullamaya.

AK Parti mi daha demokrat, Gülen hareketi mi? Başka alternatif de ne ki! Neden 17 Aralık'ta başladı operasyon! Baskı grubu da neymiş, en bi paralel devlet, yıkılacak elbet!. Tam demokrasi paketleri çıkacak, Kürt sorununda adımlar atılacakken.. Dış güçlerle birleşen derin güçler.. Ham yapar bu Haşhaşiler! Demek ki, cendereye dönüşmüş 12 Eylül rejimi, uzantıları, Terörle Mücadele Kanunu, KCK, takipsizlik kararı verilen Roboski'de bombalanan 34 canlı, börtü böcek, doğa, kanıta kadar masumiyetler, hâlâ aynı Hrant'ı vuran nedenler, her yol mubahlar vb. Ya yılların güle oynaya paylaşılan iktidarı/ koalisyon, tüm icraata ortaklık! Hangisi, hangi programda, hangi demokrasi ve özgürlük anlayışı evrensel anlamda demokratik küresel seçenek! Sermaye anlamındaysa küresellik, eyvallah, ona yok bir diyecek. Ama bunlara ne gerek!

AK Parti egemen güçlerin siyasi hareketi, sistemleri kapitalizm, rejim 12 Eylül; İslamiyet üst yapıya sos. En fazla baskıyla burjuva demokrasisine evet diyecek bir siyasal hareketin, insanlığın birikimini Türkiye'nin anayasasına koymasını beklemek bırak solculuğu, azıcık muhakemesi olanın umacağı bir şey mi!

Ya Gülen hareketi! AK Parti'den çok farklı bir dünya görüşü mü var! Hizmet Hareketi, devlet yanlısı ve mutlak itaat hiyerarşisi olduğu için bir sivil toplum örgütü değil, ama iradi ve doğal bir baskı grubudur. Baskı gruplarının karar alıp denetime katılma hakkı tabii ki vardır.

Her iki hareket de, halkın doğrudan çıkarlarını temsil etmemekte, ancak kavgaları halka doğrudan zarar vermektedir. Her iki hareket de, doğaları gereği demokrat olmadıkları için birbirlerine aldıkları tutumlarla belgeler vermektedir.

Durum bu ahvaldeyken Kürt lider Öcalan tam tartışmanın bu en hararetli yerinde, tam anti AK Parti cephe mutlak hâkim olacak beklentileri içinde, "**yangına benzinle gitmeyiz**" diyerek gündemdeki tartışmaya girmekte. Kürt örgütleri Türk partilerine oy yok diye bir kampanya hazırlığında. Kimileri hayal kırıklığına uğradı, ama onların onurları acı içinde. Kürtler devrimden sonra değil, hemen hak derdinde. Ve ilk basamakları sosyal değil bir burjuva değişim. Doğru, yanlış, kendi kararları.

Ulu ve 'sol'cular, devletçi, eski, tembel, yorgun, ama hepsi hamici. Aslında birikimleri olduğu hâlde geçmişte boşa harcadığı zamandan dolayı belki, yeni için yok mecali. Eskisi zaten doğru ve sol da değildi, herkesi kapsayacak yeni sol da yok, o hâlde bunlar artık akıl verdikleri çevrede fiili danışmanlar. Burjuvaları ne kadar

burjuvaysa, bunlar da o kadar solcular.

il_demir@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)